

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE:

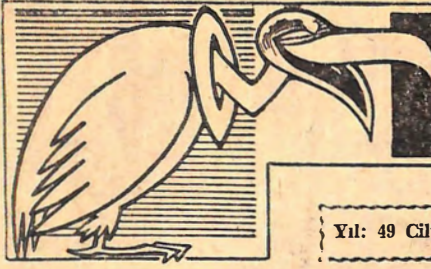
3 TALİHLİYE	3 APT. DAİRESİ
33 TALİHLİYE	33 BİN LİRA
333 TALİHLİYE	3 BİN LİRA
3333 TALİHLİYE	3 YÜZ LİRA
TOPLAMI: 3 MİLYON 333 BİN LİRA	

Tasarruflarınızı
19 Mart akşamına kadar
Bankamızda toplamaya
devam ediniz.
"Uğurlu Üçler" çekilişi
yuvanızın uğuru olacaktır.

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 6 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 27 Ocak 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

GÜNLÜK hayatımızın en çok kullanılan laflarından biri de bunalmaktır. Evimizde otururken bile:

— Of, bunaldım yahu, açın şu pencereyi.. diye feralılamak isteriz.

Ya da bir cumartesi öğlesi:

— Şöyle Boğaz'a doğru uzansak, bir hafta boyu bunaldık.. diye feralılamak özlemine düşeriz. Hanımlar arada-sırada bunalımlara düşüp li mon kolonyasından medet umarlar... Bunalım daha da bastırırsa doktorlara koşarlar, psikiyatr kapılarını çalarlar. Bazan, kadında olsun, erekte olsun, bunalımın sonucu Bakırköy'dür.

Sanatçılar arasında daha yaygındır bunalım...

Bunalımı kendisine meslek edinmiş yazarlara şairlere çok raslanır. Yüreğini saran ne idiği belirsiz sıkıntıları, sayfalar dolusu ve kitaplar boyu anlatmış sanatçılara raslar sanız, sorun:

— Niçin bunahıyorsunuz? diye...

— Bilmem, bunahıyorum..

— Neden?

— Bu dünya çok saçma!

Bir de siyasi bunalım var...

Siyasi bunalımın ne olduğunu uzun boylu anlatmaya hacet yok. Gazetelere biraz bakarsanız, siyasi bunalımın ne olduğunu görürsünüz. Ortahk birbirine karışmış, ne alan belli ne satan, muhalefet:

— Ben Süleyman beyi istemem.. diyor, bunahıyor.

Başbakan Demirel'in ise bunalımı değişik... Demirel Anayasa Mahkemesinden bunahıyor, Danıştay'dan bunahıyor, Üniversiteden bunahıyor, Soruşturma Kurullarından bunahıyor, bağımsız radyodan bunahıyor, bağımsız basından bunahıyor, özette ne kadar Anayasa kurumu varsa hepsinden bunahıyor...

Hakkında Meclis Başkanlığına ve-

Kördüğüm!

riten gensoru önergelerinden bunahıyor...

Yolsuzluk iddialarından bunahıyor...

Demirel bunahıyor, ama koltuğa da en iyi cins siyasi zamlı yapılmış:

— Gitmem.. diyor.

Muhalefet:

— Gitsin.. diye diretiyor.

Bunalım artıyor, Çankaya'da toplantılar, muhtıralar, görüşmeler yapıyor.

Nafile...

Çünkü siyasi bunalım, iktisadi bunalımdan doğuyor.

Fiyatlar durmadan artıyor, maaş artırmı fiyatların gidişine ayak uyduramıyor, dış ticaret gelişmiyor, kalkınma hızı yetersiz kahıyor, dü-

nüm başına buğday üretimi yerinde sayıyor, nüfus çoğalıyor, halk daha iyi yaşamak istiyor, borçlar büyüyor...

Böyle bir ortamda vatandaş:

— Bunahıyorum.. demez de ne yapar?

Siz vatandaşa:

— Bunahıyorsan, yelpazelen, nane ruhu kokla, eğer yetmediyse bir vapura atlayıp Boğaz'a doğru açıl.. di. yemezsiniz ya!

Valiler, kaymakamlar, toplum poliseri, işçiler, teknisyenler, memurlar, mühendisler, mimarlar, emekliler, Eminsu'lar, öğrenciler, öğretmenler, köylüler, sendikacılar bunalım içindeler... Hepsine birkaç damla limon kolonyası serpip teskin et-

mek mümkün değil... Vatandaş çarşı-pazarda dolaşırken fiyat etiketlerine baktıkça bunahıyor.

Kimdir bunalımın sorumlusu?

Eskiden Türkiye'de bir usul vardı: Bütün dünyada olduğu gibi devleti kim yönetiyorsa, bunalımın sorumlusu da o olurdu. Durum ağırlaştı mı, hükümetin başındaki adam çekilirdi. Recep Peker böyle çekildi, Hasan Saka böyle çekildi. Çünkü bir memlekette bunalımdan Başbakan sorumlu olmazsa, kim olacak?

Memur mu?

Öğretmen mi?

Üniversite öğrencisi mi?

Vali mi, kaymakam mı, polis mi?

Yoksa sokaktaki vatandaş mı?

Elbette bir toplumda bunalım artar, herkes birbirine girerse sorumlu Başbakan'dır. Başbakanın da Meclis kürsüsüne çıkıp:

— Sayın baylar, ben çekiliyorum.. demesi gerekir.

Ama öyle görünüyör ki Süleyman beyin böyle bir şeye katiyen niyeti yok. Süleyman beyin, sorumlu kendisi değilmiş de üniversitedeki öğrenci imiş, veya Ecevit'miş gibi bir hali var. İktidar koltuğunda kendisi oturduğu halde muhalefeti olan-bitenden sorumlu ve suçlu tutan bir hükümet anlayışına galiba dünyada ve bizde ilk defa raslanıyor.

Bunalımın düğüm noktalarından biri de budur. Gün geçtikçe bu düğüm kördüğüm olmaktadır. Kördüğümün ise açılması çok zordur. Tarih bu konuda garip efsaneler anlatır.

İnşallah politikacılarımız kördüğümü kendi kendilerine açarlar da, bir İskender'in kılıcı ihtiyac doğmaz.

AKBABA

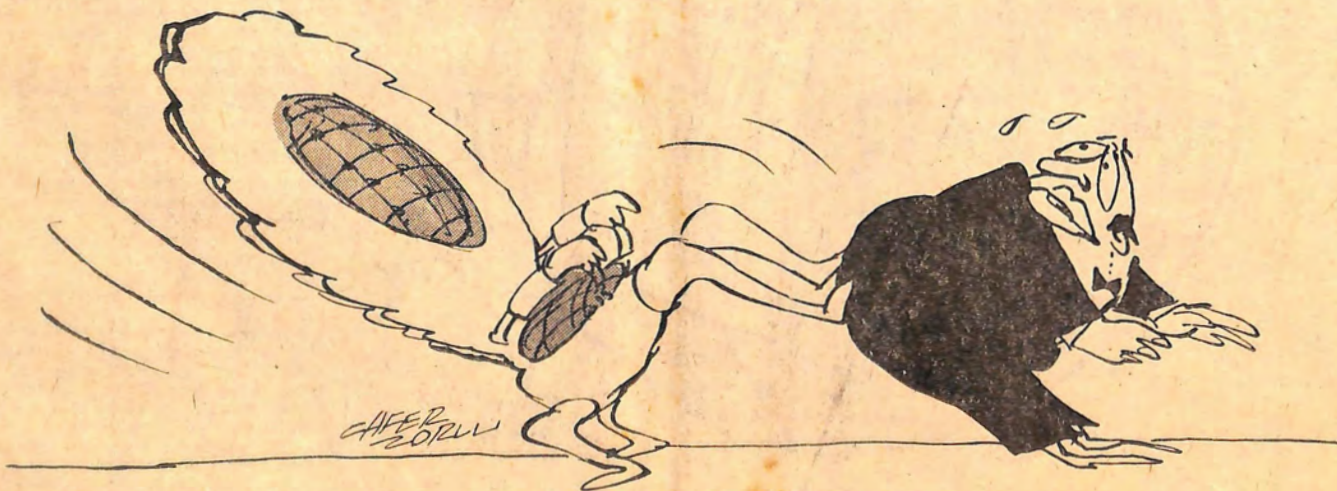
YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI 1970 - 1971 YARIŞMASI

Kurucumuz adına düzenlediğimiz «YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI 1970 - 1971 YARIŞMASI»nın konu, ödül ve kurallarını daha önceki sayılarımızda açıklamıştık.

9 Aralık 1970'de başlayan yarışmaya katılacak olanların yazılarını en geç 1 Şubat 1971 tarihine kadar AKBABA Dergisi, Divanyolu - İSTANBUL adresine postalamaları gerekmektedir.

Jüri, 2 Şubat 1971 tarihinden itibaren çalışmalarına başlayacak, armağan kazanan eserler AKBABA'da yayımlanacaktır.

Hepinize tekrar başarılar dileriz.

DİRENİŞ!

Oh! Dünya varmış be!

MUZAFFER İZGÜ

NEDENSE ben, maça gitmesini hiç sevmem. Hattâ bugüne dek hiç maça gitmedim desem, yalan söylememiş olurum. Bazen arkadaşlar, aralarında herhangi bir maçın kritiğini yaparlarken, penaltı derler, tac derler, onsekiz derler; ben, bön bön bakarım suratlarına.. Ve her zaman da:

— Yahu, ne var sanki gidiyorsunuz oraya, iki saatlik zamanınızı boşa geçiriyorsunuz, derim.

Geçenlerde, bizim Enver kolumdan yakalayarak:

— Yürü, maça, dedi.
— Yok kardeşim, ben dünyada gitmem, dedim.

— Yahu bir kez gel, bak ondan sonra her zaman gelirsin... Sen oradaki heyecanı, oradaki boşalmayı biliyor musun?

— Hayır gitmem, diye dayattım ama, maşallah bizim Enver de tuttuğunu bırakmaz.

Maç biletinin kapıda onbeş lira olduğunu öğrenince:

— Aman Enver, bırak yahu şu parayla çocuğa çocuğa et alayım, dedim.

Dedim amma, arkadaşım biletlerin parasını kendisi verdi. Girdik spor sahasına, geçtik yerimize oturduk... Enver'e:

— Kimle kimin maçı var? diye sordum.

— Vallahi ben de bilmiyorum ki, dedi. Ben buraya heyecanı için geliyorum.

Maç başladı.
— Bak, dedi Enver, şu siyahlılar bir tarafın, şu kırmızılılar da öteki tarafın oyuncular. Şimdi kırmızılılar siyaha, siyahlılar da kırmızılara gol atmaya çalışacaklar. Elbet te golün ne olduğunu bilirsin?

— Bilirim canım, topu tam şu fileli yerin üstünden arka tarafa düşürdü müydü, gol...

Etrafına bakındı:

— İyi ki duyan olmadı, dedi. Top

kalenin üstünden aşmayacak, kalenin içine girecek.

— Nasıl girer, kaleci bekliyor o rayı...

— Bal gibi girer...

Yanımdaki biri, dirseğini böğrümeye dürtüp:

— Gördün mü hıyarı? dedi.

— Yoo, dedim, çıkmış mı taze hıyar?

Adam tuhaf tuhaf baktı suratıma:

— Şu hıyarı, dedi, altı numara, nasıl çelme taktı bizim küçük Sahih'e?

— Haaa!...

Daha, ha'nın tamamını ağızmdan çıkarmamıştım ki, bu kez Allah diye bağırdım. Arkamda oturan bir tekme sallamıştı kabama. Kalkiverdim ayağa:

— Ulan ne vuruyorsun ardıma? diye.

Adamın beni gördüğü yok ki, sakınmasam ikinci tekneyi de yiyecem.

— Vur ulan, vur! diyor...

Ben oturdum yerime, Enver fırladı kalktı havaya:

— Lan ineeek, inekoğlu inek! diye bağırdı.

— Lan kime bağıırıyorsun böyle Enver?

— Hakeme...

— Niye?

— Görmedin mi?

— Yooo...

— Penaltı vermedi...

Enver susmuştu ki, bu kez öbür yanımdaki:

— Lan hayvan oğlu hayvaan! diye bağırdı.

— Sorması ayıp kime diyorsun kardeşim?

— Kırmızılıların kalecisine diyor...

Ardımdan bir tuuu sesi duydum, ardından:

— Kaz çobanını! diye bağırın birini.

Enver, biraz sonra suratıma baktı:

— Yahu niye öyle duruyorsun, biraz eğlensene, dedi.

— Yaptırıyım mı önümdekine tekneyi? dedim.

— Yok canım, sen de bağır.

— Ne diye bağırayım?

— Herkes ne diye bağıırıyorsa, sen de öyle bağır...

— Anlamıyorum ki bağırayım olrader...

Enver, bu sefer dizlerine vurarak:

— Vay vay vay, diye bağırdı, verilir mi lan, verilir mi, hay hayvan oğlu hayvan!...

— Ne verilemez Enver?

— Penaltı... Bağır bağır, sen de bağır!...

Verilir mi? Evet, verilir mi? Hemen bizim ev sahibini getirdim aklıma. Adam o bizim oturduğumuz,

her yanından şırl şırl sular akan bodrum katını, ev diye kiraya veriyordu...

Bağıramazsın ki adamın yüzüne karşı:

— Ulan namussuz, hiç burası ev diye kiraya verilir mi? diye...

Ağzımı kovan gibi açtım ve oracıkta bağırdım:

— Verilir mi ulan inek oğlu inek, verilir mi?... Kuldan utanmıyorsun, bari Allah'tan utan!...

Enver:

— Yaa, dedi, bak gördün mü, yavaş yavaş sen de heyecanlanmaya başladın...

Bu sırada, sahada bir futbolcu yere düşüp yuvarlandı. Ardından hemen bağırdı bizim arkadaş:

— Geber ulan geber, düzenbaz seni!...

Eh, ben de kaynananın yüzüne karşı:

— Geber ulan kaynana geber, di-yemiyeceğime göre, elimi kulağıma atıp bağırdım:

— Geber ulan geber namussuz, geber de memleket bir mikroptan kurtulsun!...

Yanımda oturan:

— Maşallah pek hızlısın ha arkadaş, dedi.

— Ne yapacaksın birader? dedim. Enver bağırdı:

— Çüüüü ayı oğlu ayını!...

— N'oldu Enver?

— N'olacak görmedin mi, bir kişinin üzerine iki kişi birden geldiler...

— Haa, öyle mi?

Şöyle bizim dairedeki aksi müdürün karşısına geçip de, elini kulağına atıp:

— Ulan ayı oğlu ayını, ulan ayının eniği ayını!... diyemezsin ki, onun için burada, yine ağzımı boru gibi yapıp bağırdım:

— Lan ayını, seni oraya şey diye koyanın kara ayısını!... Ayıların ayısını, büyük ayını, küçük ayını!...

Arkamdaki tekrar kaçkama indir-diği bir tekmeyle avazı yettiği kadar bağırdı:

— Lan Sulukule'nin çingenesi!...

Tamaaam, arkamdaki kime derse desindi. Bizim bir şef vardı ki, tam çingene suratlı, bir «a» harfi için yazıyı baştan yazdırırdı. Ama denmezdi ki adamın yüzüne karşı:

— Lan çingene suratlı, çingene oğlu çingene!... diye.

Bağırdım:

— Lan çingene reisi! lan bir «a» harfi için laaani!...

Enver:

— Ne «a» harfi, diye sordu?

— Şey yahu, şey, «a» harfi gibi kıvrım kıvrım ol inşallah! diyecek-tim...

Baktım, yanımdaki bu kez sahaya bir gazoz şişesi fırlattı attı, ardından da:

— Al ulan sana, diye bağırdı...

Hemen bizim mahalle bakkalı geldi aklıma... Attığı kazıklar. Ama tutup da, oradan bir gazoz şişesi fırlatamazsın ki adamın suratına:

— Al ulan, bu bile azdır sana! diyerek...

Onun için, hemen yanımdaki gazoz şişesini fırlattım sahaya:

— Ulan yeter kazıkladığın milleti, hayvan oğlu hayvan, al sanaa! diye bağırdım, fırlattım gazoz şişesini...

Biraz sonra yanımdaki yediği elmanın yarısını sahaya fırlatınca, öü kez bizim manav geldi aklıma. Enver'e:

— Allahaşkına bir elma, dedim.

— Nerden bulayım elmayı yahu?

Yanımdakine baktım, ikinci elmayı yeni dişlemişti daha. Kapıverdim elinden ve fırlattım sahaya:

— Al ulan sana, davar oğlu davar, dedim.

Sonra, yanımdakine döndüm:

— Vallahi kusura bakma arkadaş, heyecandan ne yaptığımı bilmiyorum, dedim.

— Yok canım, olur böyle şeyler, dedi. Geçenlerde ben de yanımda oturan arkadaşın kiravatına yapışmışım, az daha boğacaktım çocuğu, zor kurtardılar elimden.

Ne olur ne olmaz, kiravatımı çözüp, cebime koydum...

Enver bağırdı:

— Oşt oşt, yen mi o kemiği! diye...

Artık sormadım Enver'e, bu kemiği kime yediriyorsun diye, hemen aklıma bizim kasap geldi, etten çok kemik veren. Ama adama dönüp de diyemezsin ki, yer misin ulan bu kemiği, diye. Onun için bağırdım:

— Ulan al da bu kemiği sen yeee, çoban köpeği!...

Yahu gerçekten iyiymiş be maça gitmek... Daha şimdiden üzerimden

Yazısız

Demirel — Bir kaç gün diren ş yapın, bir şeyiniz kalmaz!..

öyle bir yük atmıştım ki, hafifledikçe hafifliyordum... Bir an, kırmızılıkların yedi numaralınsın, siyahlıkların altı numarasına tekme attığını gördüm. Ne ilgisi var demeyin, hemen bizim sütçü geldi aklıma. Hani, yarından fazlasını su doldurup, süt niyetine satan adam... Bağırırım:

— Ulan kanı bozuuuk!...
Arkamdaki de bağırır:
— Hem de ne bozuk ne bozuk!...
Döndüm:
— Yoksa siz de mi aynı sütçüden alıyorsunuz? dedim.
— Ne sütü? dedi...
Birden kendime gelip:
— Vallahi insan ne söylediğini bilmiyor kardeşim, dedim, ağzımdan çıkıverdi birden...

Bir anda ortalık karıştı, gol sesleri ortalığı çınlattı... Yanımda oturan baktım, adam hem dövünüyor, hem de hüngür hüngür ağlıyor:
— Olur mu yahu, olur mu? diye...
Bizim valide bir ay önce sizlere ömür. Ama millet şöyle doya doya atlatmadı ki beni:

— Yahu metin ol, aman geride kalanları düşün, sen metin ol ki, onlar da metin olsunlar, kul olanın başına gelir, falan filân...

Oh, şimdi burası tam yeri, başladım tane tane dökmeye... Hem ağlıyorum, hem de yanımda oturan gibi dizlerime vuruyorum:

— Ah anneciğim aaah! diyorum...
Enver:

— Boşver, kendini bu kadar helâk etme, dedikçe, ben daha hızlı, danalar gibi böğürerek ağlıyorum.
Biraz sonra, yanımdakiyle eşsesli bir koro kurarak, başladık ağlamaya.

Kıravatla arkadaşını boğmaya kalan adama baktım, benden daha işahlı ağlıyor, dayanamadım sordum:

— Vah kardeşim vah, yoksa hem annen, hem de baban mı? dedim.
— Ne anası babası? dedi.

— Şey canım, şey yani, yanlış söyledim, diyecektim ki, böyle haksız şey olunca insan anası babası ölmüş gibi ağlıyor da...

Vurduk dizlerimize yine, başladık böğürmeye...

Nasıl oldu bilinmez, ortalık yine çınlamaya başladı:

— Gooollll!...

DÖRTLÜKLER

ATLET:

Son vergi ve zamlarda soyundu bütün millet
Üzerinde kaldı, bir don ile bir atlet
Kimisi borç altında kaçıyor bucak bucak
Don ve atletler ile oldular birer ATLET.

PERSONEL KANUNU:

Ne ilaç, ne de hap'tır, şu Personel Kanunu
Zannetme ki şaraptır, şu Personel Kanunu
Bütün saçlar ağardı, hesaplar arasında
Çok tatlı bir seraptır, şu Personel Kanunu.

ERKEN SEÇİM:

Kimileri diyor ki: Gelsin şu erken seçim.
Adaylar hazırlansa ve gelse... derken, seçim.
Oyları kurban etsek yardımı dokunur mu?
Bu sırat köprüsünden, acep, geçerken... seçim.

YORGUN YARIŞI:

Tümen tümen borçlarla her gün yarışıyorum.
Hep de onlar geçiyor, bazan yetişiyorum.
Kazık ormanlarında, yorulduğum kalakaldım
Kovalarla kanmıyor, damlayla coşuyorum.

YAŞIYORUM:

Düşünceli, uykusuz, mahmurca yaşıyorum.
Gölgelerden kaçarak, mağrurca (!) yaşıyorum.
Hesaplar arasında, koşuyorum günlerce
Vahâlar arayarak, memurca yaşıyorum.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Baktım yanımdaki gözyaşlarını silmiş, kâhkahadan etrafı çınlatıyor...

— N'oldu arkadaş yahu?
— Yahu daha n'olsun, gol attık gol... Hah hah haaa...

Vay anasını...
Hemen bizim müfettişi getirdim aklıma. Hani bir keresinde bana:

— Bana bak, senin işine son vereceğim, diyen müfettişi... Hikmetinden sual olmaz, aynı müfettiş, bana bunları söyleyip de merdivenlerden yukarı çıkarken, ayağı kaymış, iki seksen uzanmış merdivenlere. Gülememiştik korkudan adamın haline... Ama şimdi... Bi kâhkaha koyuverdim, Enver sapıttığını zannetti...

Gözlerimden nerdeyse yaşlar boşanacak, hem gülüyordum, hem de:

— Ulan inek, orayı babanın ahırını sandın? diyordum...
On dakika geçmedi, arka taraftan bir çayırtıdır koptu. Enver:

— Aman, dedi, kavga başladı, dik-

kat et, vur öntüne gelene!...

Kim var yakınımda Enver'den başka, elma'sını tutup attığım adam var, yaradana sığınıp ver ettim yumruğu iki gözünün arasına... Ele geçmeli ki bizim müdür, işte böyle böyle yapıştırırsın... Bu kez arkamdakinin ağzının üstüne yapıştırdım yumruğu:

— Al ulan bu da müfettiş için...
Bir tokat çektim, önümdükine:
— Al ulan bu da kaynanam için...

Nerden geldi bilinmez, kafamın üzerinde bir gazoz şişesi çınladı... Gözlerimi açtığı zaman hastaneydim. Başucumda da Enver vardı:

— Vallahi kusura bakma kardeşim, tüm suç benim, götürmeseydim seni maça, diyordu.

Sırtım:

— Enver, dedim, söylesene bana, ikinci maç ne zaman?...
Muzaffer İZGÜ

Bizim Donjuan!

Seks mizahi

BALIK OLMAZSA AV OLMAZ NURETTİN TÜRKER

«— İhtiyar kocası var... İhtiyar koca.»

Yaşı elliye geçmişti. Kırkıncıdan sonra azdı deseler, yine de hoş karşılardı ama, bunak, moruk, yaşı yetmiş işi bitmiş gibi tekerlemeler kulağına gellyordu da, eli ayağı kesilip kalıyordu. Ne olmuştu yâni yirmi yaşında bir genç kızla evlendiyse? Kendisine güvenen boyunu gösterir, diye söylememişler mi? O da güveniyordu kendisine.

Sonra, evlenmeyi düşünecek zamanı mı olmuştu yâni? Otuzunda tahsilini ancak tamamlayabilmişti. Rahmetli babası iyi bir iş bırakmış sayılmazdı. Ham maddesiz, iki üç makinalı, on kadar işçisi olan bir plâstik eşya imalâthanesi. Neme lâzım, yine de borçsuz devralmıştı burayı. Geceli gündüzlü çalışma, yıllar sürmüş, imalâthane koca bir fabrika olmuştu. Zengindi şimdi. İşti tıkrında, para oluk gibi akıyordu. İşte, bir de aynaya ve kafa kâğıdına bakmak zamanı gelince kaç yaşında olduğunu ha-

tırlamıştı. Biraz daha geçerse, bu kadar emekle ortaya çıkan eser sahipsiz kalmak tehlikesi ile karşı karşıya kalıyordu. Evlenecekti ya, bu iyi bir eş'ten çok, iyi damızlık olacak bir dişi olmalıydı. Hani bekârsa tecrübesiz değildi. Kadının iyisini, âlâsını bilecek kadar gözüntü açmıştı. Aradı araştırdı ve kısmet yirmi yaşında bir genç kıza isabet etti. Genç kız gibi, kızın ailesi de

itiraz etmedi bu teklife. Bir ay içerisinde her şey olup bitiverdi. Yeni bir ev, yeni eşyalar ve yeni bir aile doğdu.

Balayı dönüşü hemen doktora gönderdi karısını. Kurbâğa testi «temiz» çıkıyordu. Ne olursa bu ilk hızla olur deyip, çalışmaya hız verdi. Bir ayda üç kez doktora gitmelerine rağmen, nedense çocukları olacağını öğrenemedi.

Moralini bozmamak ve biraz da karısına gösteride bulunmak için hemen kolları sıvadı. Alt kattaki odanın birini «spor odası» olarak ayırdı. Spora ait ne kadar âlet ve malzeme varsa sipariş verdi. Sabahları yarı soyunuk olarak buraya iniyor, yarım saat âdeta tepinip, yuvarlanıp duruyordu.

Bir ay sonra doktora karısı ile birlikte gittiler. Kurbâğa testi yapıp, sonuç alınmaya kadar muayenehanede beklediler. Doktor, en az kendileri kadar üzgün, «maalesef» diye haberi verince çok sinirlendi. Bu işte bir iş vardı ama, ne?

Bu kez, seks kitaplarına merak sardı. Ansiklopediler, çeşitli yayınlar, seks diye başlayan ne gibi kitaplar varsa bir oda da onlar için ayırdı. Bir ay sonraki kurbâğa testi yine «maalesef» çıkınca, aile doktoruna gidip durumu açmaya karar verdi.

Kahveler içilip, esas konuya girme saati gelince, doktor beklediğini, derdini anlatmasını söyledi. İç çekti, of çekti ve gülme-

ye çalışarak:

«— Olmuyor doktorcuğum...» dedi.

«— Ya, demek buydu...» diye, kaşlarını çatıp, kederine katıldı doktor. «Fakat, bu kadar üzülmeye gerek yok.» dedi. «Her şeyin bir ilacı var.»

Tamamdı, işte. Doktor dediğin böyle olacaktı. Her derdin devasını bilecekti tabii.

«— Nedir bu ilaçlar doktorcuğum?»

«— Şuraya yazdım. Buyurun. Bunlardan...»

Reçeteyi alıp, ilaçların adını okur okumaz yüzü kızardı, ateşler bastı:

«— Bunlar bende var...» diye bildi. «Bu ilaçlar şey için... Benim derdim başka. Yâni bu ilaçları alınca şey oluyor da, şey olmuyor.»

Doktor, yaşlı hastasının bu kadar sıkılgan ve mahcup olabileceğini hiç düşünmemişti. Doğrusu şaşırmıştı da:

«— Şey olunca, şey olur azizim.»

«— İyi ya, olmuyor işte doktorcuğum.»

Doktor, hastasının açıkça ne olduğunu söyleyemediği şikâyetini bulmaya çalışırken, doktorluğun açıklığına sığınıp konuya girişti:

«— Bazı insanlar, hayatta daha seksüel hislere karşı yabancılaşmışlardır. Tam o anda elleri tutulur, heyecandan nefesleri kesilir, ne yapacaklarını şaşırıp kalırlar. Hani, bu durum erkeklik yönünden eksik veya kusurlu olmalarından değil de, tamamen...»

«— Ben mi doktorcuğum? Benim şikâyetim bu değil.»

«— İyi ama, şey oluyor da, şey olmuyor demediniz mi?»

«— Çocuk dedim, doktorcuğum. Karım bir türlü hamile kalmıyor.»

Doktor bir kaç dakika için için güldü. Sonunda dudaklarını ısıra ısıra konuşmaya başladı:

«— Desenize azizim. Ben de neler düşünmüşüm meğer. Buna memnun oldum. İşimiz nisbeten kolaylaştı demektir. Biliyorsunuz kadın ve erkek doğuştan çok ayrı özelliklerde yaratılmışlardır. Bugünün modern bilim kuralları eskiden ailede büyük sorunlar olan bu çeşit şikâyetleri en iyi şekilde çözümlemiş buluyor. Size basit bazı uyarılarım olacak. Tahmin ederim en geç onbeş gün içerisinde kesin sonucu alırız.»

Onbeş gün sonra, hastamız tekrar doktorun karşısına dikilmişti. Biraz hırslı, aldatılmışlığın öfkesi ile nefes nefese idi:

«— Dediklerinizi aynen yaptık doktor. Sonuç yine maalesef. Bu ne demek oluyor şimdi?»

Artık, hastasının sözle yatıştırmayacağını anlayan doktor:

«— Karınız bana gelsin...» dedi. «Kendisini muayene etmem gerek. Sonra da sizi...»

Karısı gelip de, muayene olunca konu açıklığa kavuştu.

«— Bâkiresin sen...» dedi, doktor. «Kocanı niye aldatıyorsun?»

Kadın ağlıyordu:

«— Ne yapabilirim?...» dedi. «Yaşlı bir kocam var. İçmediği ilaç kalmadı. Şey olmuyor ki, çocuk olsun. Ben şey oluyor deyince, o da olduğunu sanıyor. Böyle yapmasam, halimiz ne olur? Boşar beni. Boşayınca da...»

Doktorun elleri kaşınmaya başladı. Şimdi nasıl bir reçete yazacaktı ki?

Nurettin TÜRKER

★

Şehirde

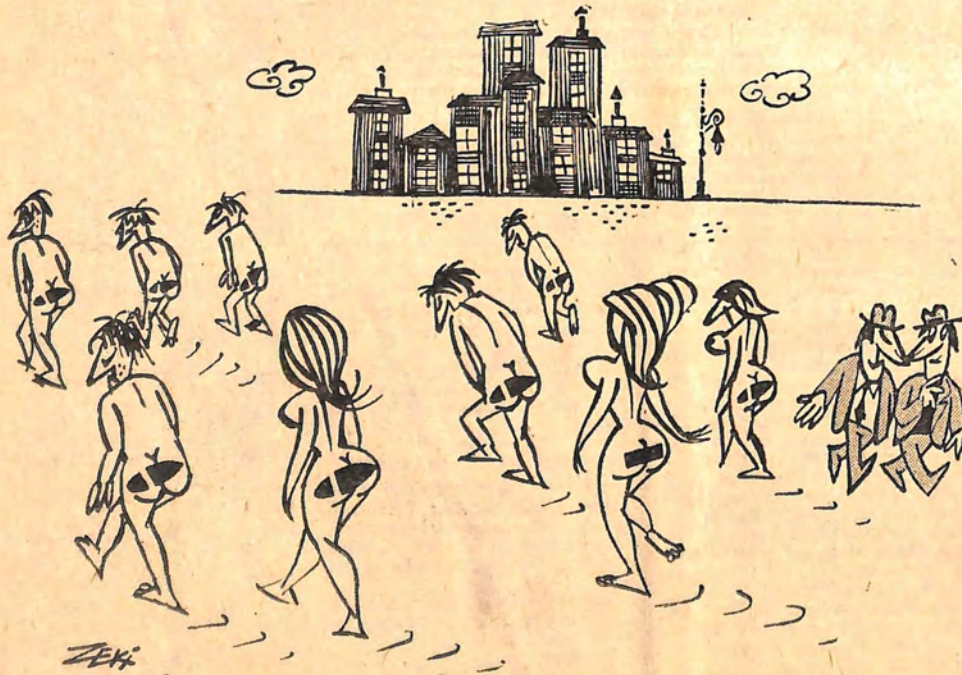
İlk defa büyük bir şehir gören köylüye, döndüğünde arkadaşları şehri nasıl bulduğunu sordular. Köylü de:

«— Çok güzel. Fakat misafir ağırlayışları tuhaf, dedi. Meselâ ilk gittiğim gün gezinirken yanıma bir kadın sokuldu, «Gel, bize gidelim» dedi. «Odanda soba vardır.»

«— Eee, dediler, sonra n'oldu?»

«— Hiç. Gittim, ısındım, çıkarken ısınma parası istemesin mi avrat!»

Güzel Sanatlar Akademisinde çalışan modeller çıplak protesto gösterisi yaptılar. — Gazeteler —

— Nereden karışmış aralarına?... O, striptizci galiba!..

BAYAN FUTBOL TAKIMI

Kaleci
TÜRKÂN ŞORAY

Sağbek
BAYAN BACAK

Sağhaf
MİNE SOLEY

Sağaçık
OYA PERİ

Sağış
NEBAHAT ÇEHRE

Santrhaf
FİĞEN HAN

Santrfor
FERİ CANSEL

Solbek
SEVTAP ÇETİNKALE

Solhaf
MELTEM METE

Soliç
SEVDA FERDAĞ

Solaçık
SEHER ŞENİZ

Bayan Futbol Takımı kurulsu bizde eğer;
Şöyle tertiplerdim ben, tek seçici: Mukadder!

Dünya Karması bile bulamaz böyle aday;
Ali gibi uçuyor kalede Türkân Şoray!

Yılmaz'dan da yırtıcı bir müdafa yapacak;
Şutları bomba gibi sağbekte Bayan Bacak!

Sevtap Çetinkale'nin yeri ise solbekte;
İkinci devre için Özcan Tekgül yedekte!

Beckenbauer'dan teknik oynuyor hey yavrum, hey;
Oynadıkça açılır sağhaf MİNE SOLEY!

Her tarafta çalışır; ileri, geri ve yan;
Shultz gibi kıvrıyor santrhfata FİĞEN HAN!

Göğüs çalımlarıyla bak şundaki sür'ate;
Bobby Moore'dan dalıcı solhaf MİNE SOLEY!

Best gibi top söküyor, kontrataktta çok seri;
Pasları da verimli; sağaçık Oya Perî!

Onsekiz içindeyken dönüverse bir kere;
Çakar rövaşatayı sağış Nebahat Çehre!

Top tutuşu, kontrolü, firikliği çok güzel;
Oynuyor kafasıyla santrfor Ferî Cansel!

Pası yakaladı mı ne direk dinler, ne ağ;
Pele gibi mübarek soliçte Sevdâ Ferdağ!

Top sürse kalecide kalır ne bet, ne beniz,
Riva'dan tehlikeli solaçık Seher Şeniz!

Futbol tarihinde yok böyle kombine oyun;
Devlet Devrim haftayında ne olur, sen de soyun!

Bir çıksalar sahaya zevkten oluruz sarhoş;
Seyirciyi coşturur amigo Çılgın Meloş!

Takımı ne Göztepe, ne Fenerbahçe yener;
Çünkü antrenörleri bizim Muallâ Sürer!

İşte baş idareci, maçtan yılmaz, gözü pek;
Takım ondan sorulur bayan Güzin Özipek!

Kendi sahalarında onlar alır her maçı;
Deplasmanda Allah'ım karşı takıma acı!

Maça süslü çıkarlar, yok yenilmek korkusu;
Stadı baştan başa kaplar parfüm kokusu!

Bu maçlarda ne şişe, ne de ayva atılır;
Sahaya demet demet çiçekler fırlatılır!

Bu takıma çıkacak Bay'lardan karşı takım;
Erkek olduğum için bunu da kurmak hakkım!

Bayan Takımı'ndaki oyunculara dair
Sevgili okurumdan gelir mektup ve sair...

Bay Futbol Takımı'ysa hem şöhretli, hem mâhir;
Adları şimdilik sır; bekleyin, kursun şair!

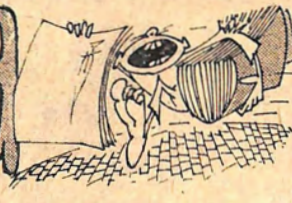
Mukadder ÖZAKMAN

AP'den ayrılarak yeni kurulan DP'ye katılmalar devam ediyor. — Gazeteler —

«YUVAYA DÖNÜŞ!»

Kuruşuna

kadar

Vedat SAYGEL

— Para için işlenen cinayeti ya-
zıyoor!...

Günün en geç saatlerinde çıkan
gazetesini müvezzen almasıyla,
yanyana sıralanmış dört sanığın fo-
toğraflarına bakması bir oldu. He-
nüz birkaç gün önce işlenen ve «Fal-
ili meçhul» denen cinayetin kahrma-
nı, askerliğini bile yapmamış bu
bacaksızlardı demek!

Sokak lâmbasının soluk ışığı al-
tında incecek satırları okudukça ka-
nı çekilir gibi oldu, dermanı azaldı,
rengi sarardı, düşmemek için elek-
trik direğine dayandı, kaldı!

— Kurbanlarının cebindeki altıyüz
lira, dört kişilik bir ailenin toptan
temizlenmesine yol açmıştı ha!
Memlekette hayat bu kadar ucuzladı
demek!

Eee, milli hedefimiz bu değil mi-
di? İşte ucuzluk! Dört maktule, dört
kaatil. Ödül, altıyüz lira!... Bir can,
yüzelli lira! Kuzudan ucuz!

Kendine gelmek için diğer sütun-
lara göz attı ki, her okuduğu bir ün-
cekinden beter! Yirmibeş kuruş için
gırtlak gırtlığa gelenleri mi ararsın-
ız; ikibuçuk lirahk alacağı için ar-
kadasını yaralayanları mı istersiniz,
kıyamet gibi! Hele iki bileziğini çal-
mak uğruna bir genç kadının kaçı-
rılarak bayılıncaya kadar dövülme-
si, hepsinin üstüne tuz biber ekiyor-
du!

Büyük bir panik içinde gazeteyi
cebine soktu, elindeki çantanın sa-
pını sıkı sıkı tuttu. Korkusuz gö-
rünme çabasına rağmen dizleri tit-
riyor, kalbi küt küt vuruyordu. Be-
lirsiz bir hareketle iç cebini şöyle
bir yokladı, o kapkalin para deme-
ti, bıraktığı gibi duruyordu yerinde.
— Ah, kazaya belâya uğramadan
kapağı eve bir atabilsem...

Dünyalar onun olacaktı!
— Meslek hayatının şu son gün-
lerinde, yüzümü kara çıkartma Yâ-
rabbim! diye bir dua geçirdi için-
den. Şu âciz kulunun canını ve şe-
refini başışa.

Mutemet Hasan beyin Tanrıya yal-
varmaktan başka çaresi yoktu. Çün-
kü hayatını ve şerefini kaybetmesi
demek; cebinde bulunan devletin e-
manet parasını kaybetmesi demek-
ti. Paranın çalınması demek, çocuk
çocuğunun yaşamını üç kuruşluk
maaşa bağlamış bir yığın fakir fu-
karanın parasız kalması demekti! O

halde, hem kendi meslek şerefine
lekelenmemesi, hem devlet parası-
nın soyguncu ve vurguncuların elle-
rine geçmemesi; hem bu paranın
gerçek sahibi olan işçi vatandaşla-
rının aç kalmaması için elinden ge-
leni yapacak, gerekirse canını orta-
ya koyacaktı!

Korku, kuşku karışımı bir duy-
guyla çevresine göz attı. İyi, sim-
dilik işler yolunda gidiyordu. Hava
karanlık, fakat cadde oldukça ten-
ha... Fakat... Fakat...

İki adım gerisinde bir adam var-
dı. Bir adam ki, saç sakalı biribi-
rine karışmış, bakımsızlıktan derisi
kemiğine yapışmış, elbiseye benze-
meyen giymiyle insanlıktan çıkmış
tı!

Üstelik umutsuz bakışlarını da
mutemet Hasan beye dikmemiş mi!
Hasan bey ayaklarını sürdükçe a-
dam yürüyor, Hasan bey durdukça
adam duruyordu!

Korkuların en büyüğü ile yüreği
titredi ihtiyar mutemedin:

— Kazasız belâsız eve bir gide-
bilsem!...

Dedik ya, dünyalar onun olacak-
tı!

— Devletin parasını pulunu, onu
taşımakla görevli olan şu âciz ku-
lunu sen kuru Yârabblim!

Tanrı duyar da korusa, bayram
yapacaktı Hasan bey!

Adam iki adım gerisinde, hâlâ dur-
muş kendini süzüyordu.

İhtiyar mutemet, namluya mermi
sürer gibi, bildiği bütün duaları oku-
şından geçirdi:

— Emanetimdeki parayı kem göz-
lerden gizle, canımı esirge Yârab-
bim!

Korkudan tutmayan ayaklarıyla
birkaç adım attı. Ayak seslerinden
anlaşıldığına göre, peşindeki de ge-
liyordu.

Birkaç adım daha atıp başını ya-
rım çevirerek göz ucuyla baktı; iz-
leniyordu ama, izleyen değişmişti.
Hırpani ve bakımsız olan gitmiş,
yerine güçlü kuvvetli, dev yapılı
gençten biri gelmişti!

— Kör olayım ki bunlar bir soy-
gun şebekesinin adamları!
Bir anda aklı başından gitti Ha-
san beyin! Kaçsun mu, dursun mu
şaşırdı.

— Evet evet, bir iki kişi değil bun-

lar. Ne kadar da serin kanlı halle-
ri var! İşte...

Dev yapılı genç, Hasan beyin var-
lığının farkında değilmiş gibi yanın-
dan geçti gitti, yerine gangster tip-
li biri geldi.

— Allahım sen bilirsin! Ah, sağ
sâlim eve bir gidebilsem... Ama ha-
yır, bu durumda eve gitmek, sokak-
ta kalmaktan da tehlikeli!

Hem de pek çok tehlikeliydi. Eve
gitmek demek, hiçbir günahı olma-
yan çocuk çocuğun da ölüme burun
buruna gelmeleri demekti!

— Büyük küçük dinlemez, hepimi-
zi latır kıtır keser bu teresler!

Bir şeyler yapmalıydı Hasan bey.
Birkaç saniyede en isabetli kararı
almalıydı.

— İmdaat! diye bağırırsa, yardı-
ma gelen olur mu acaba?

Belki gelen bulunurdu ama, gelen-
lere ne diyecekti? Cebimde şu ka-
dar para var dese, peşindekilerden
önce yardıma koşanlar soyardı in-
sanı!

— En iyisi...

Şu parayı başından defetmeliydi.
Eee, nasıl yapacaktı o işi?

— Arkadaş, biliyorum cebimdeki
şu paranın peşindeisiniz. Buyrun a-
hın, ama n'olursunuz canımı bağış-
layın mı diyecekti?

Yığıltık damarı kabardı Hasan be-
yin:

— Ölüştüm, vermem! Devlet ma-
dem güvenmiş bu parayı bana tes-
lim etmiş, canım pahasına da olsa
son kuruşuna kadar koruyacağım!
Eve bir gitsem... Hayır, hayır gi-
demem eve!

Köşeyi dönerken baktı, kendini
izleyen gene değişmiş, gangster gö-
rünümlünün yerine sert bakışlı iki
kişi gelmişti.

O hızlandı, peşindekiler hızlandı.
O yavaşladı, peşindekiler yavaşladı!
Korkuyla yığıltık atbaşı gidiyor-
du Hasan beyin yüreğinde.

— Bütün gücümle kaçmalıyım!
Hayır hayır, kaçmakla kurtulamam.
Tutarlar. Ya da uzaktan bir kurşun,
hesabım tamam! O halde yüzüze,
erkekçe vurarak korumalıyım dev-
letin zimmetindeki parasını! Yok,
iki kişiyle birden başa çıkamam. A-
ma...

Pekâlâ zekâsını kullanabilirdi.

— Evet, plânlı hareket etmeli. Ar-
dındakileri kuşkulandırmadan... İlk

tedbir olarak, kalabalığa karışmalı-
yım.

Çıktı ana caddeye. Ama kurtula-
mamıştı ardındakilerden. Şimdi
bambaşka üç genç vardı peşinde.

— Bir dolmuşa atlasam, derken c-
nünde iki yolculu bir araba durdu.
Şoför ve yolcular eğilip ihtiyara
baktılar.

— Taksim, dedi Hasan bey.

— Taksim, dedi arabadakiler.

Bakışları hoşuna gitmemişti. Bin-
medi. Bir taksi çevirdi. Kararı ka-
rardı. Peşindekileri ya atlatacağı,
ya da cebindeki emanet parayı, yâ-
ni milletin parasını kimseye çaktır-
madan asıl sahibine teslim etmenin
yollarına bakacaktı.

— Böylesi daha iyi, diye geçirdi
içinden. Binlerce lirayı üç beş soy-
guncuya kaptırmaktansa, parçaları
bölüp millete dağıtmak daha olun-
luydu. Böylelikle paranın kaybolma-
sı önlenir. Çok çok yerine direkt
olarak değil de, dolaylı şekilde gi-
der ama, eninde sonunda gider ya.

Elbet giderdi.

Hasan bey rahat bir nefes almaya
fırsat bulamadan arkasına baktı, di-
zi dizli otomobiller kendisini izliyor.
Önüne baktı, şoför çatık kaşlarıyla
aynadan kendisini dikizliyor. Üstelik
arabanın hızını da arttırmaz mı!

Hasan beyin kalbi durdu, dura-
cak! İmmeliydi hemen. İmmeliydi a-
ma, korkudan da olsa, şebeke he-
sabına çalıştığını zannettiği bu şo-
före hakkından bir kuruş fazlasını
vermemeliydi. Son kuruşuna kadar
koruyacaktı devletin parasını!

Heyecandan titreyen sesile:

— Müsait bir yerde ineyim, dedi.

Zünk diye durdu araba. Milletin
parasını korumak amacıyla millet
tesabına bindiği arabadan inerken
sordu:

— Borcum?...
— Yedibuçuk lira.

Milletin parasından bir onluk çı-
kanp uzattı.

Arkadaki arabalar geldi, gelecek!
Hemen bu paranın icabına bakma-
lıydı. Gangsterler çevresini kuşat-
madan...

Büyük bir telaşla ilk gördüğü ü-
tünüciye sokuldu:

— Bir Yeni Harman'la iki Malte-
pe...

Birinci paketinden başkasını tanı-
mayan cebine filtreli sigaraları yer-
leştirirken, bir ellilik uzattı tütün-
ciye:

— Üstü kalsın!

Zira soyguncuların göz diktiği şu
emanet devlet millet parası, birkaç
sigara almakla tükenecek gibi değil-
di.

— Peki, soygunculara yakalanır-
sam üstümü aramayacaklar mı san-
kı?

Arayacaklar.

— Bu sigaraları bulup almayacak-
lar mı?

Alırlar elbet.

— Ha para bulmuş para almış,
ha sigara bulmuş, sigara almış. Far-
kı ne?

İkişi de birbirinden farksız.

— Öyleyse parayla birlikte aldık-
larımızı tüketmek de bize düşüyor!
Devletin malını ve parasını koru-
mak uğruna paketi açıp yaktı bir
Harman! Saatine baktı:

— Hay Allah, dedi kendi kendine.
Çocuklar meraktan çılgına dönmüş-
lerdir ama...

Olmazdı. Kamu çıkarlarını koru-
mak, görevlerin en yücresi olduğuna
göre, şu paranın icabına bakmadan
eve adımını atamazdı!

Üstünde neonların yanıp yandık-
ça söndüğü küçük bir kapıdan içeri
daldı, can havliyle loş salonun ma-
salarından birine çıktı:

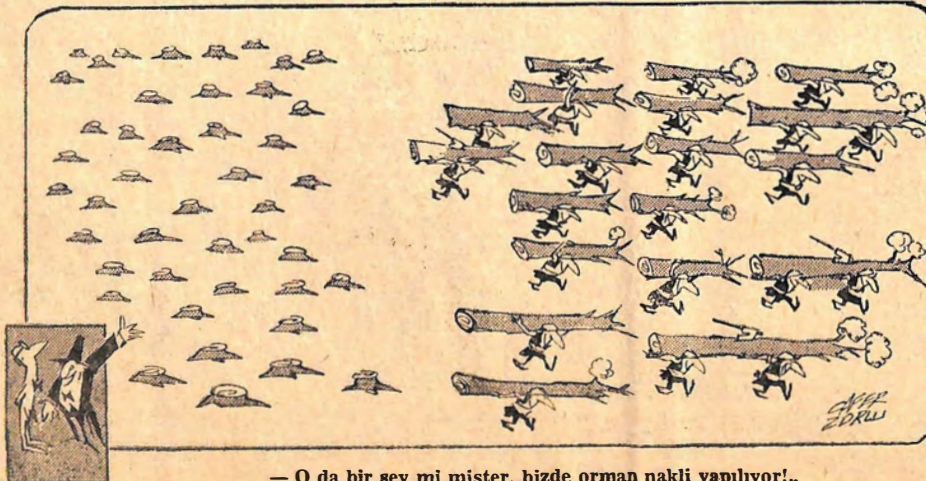
— Hay Allah... Millet memleket
sevgisi neler yapıyor insana!

Omründe ilk kez giriyordu böyle
bir yere. İlk kez filtreli sigara içi-
yordu. Bir garson ne içeceğini sor-
du.

— En pahalısı hangisiyse onu ge-
tir, dedi.

Henüz ilk kadehte boğazı, midesi

Paris'te ağaç nakli yapılıyor. — Gazeteler —

— O da bir şey mi mister, bizde orman nakli yapılıyor!..

kavrulmuş, gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama, çaresiz katlanacaktı. Devletin parasını soygunculara kap. tırmamak için mecburdu buna. Kö-tü niyetli yaratıklara geçmesin de, zararı yok esnaf vatandaşın, tüccar vatandaşın cebine girsindi. Devlet onlardan nasıl olsa geriye almasını bilirdi. Zam yapardı, yeni vergiler getirirdi, kısacası zararını faiziyle ödetirdi!

Birinci şişe biterken vatandaş, kendi çıkarları için canını tehlikeye atan bu fedakâr memurun gönlünü alıyordu. Birbirinden güzel üç ha-nun çevresini sarmış, biri içisini ağzına döküyor, biri kırılarak meze-sini uzatıyor, diğeri dakikada bir garsonlara yeni siparişler veriyor-du.

İkinci şişede bulut gibi olmuştu. Zar zor aralayabildi ağzını:

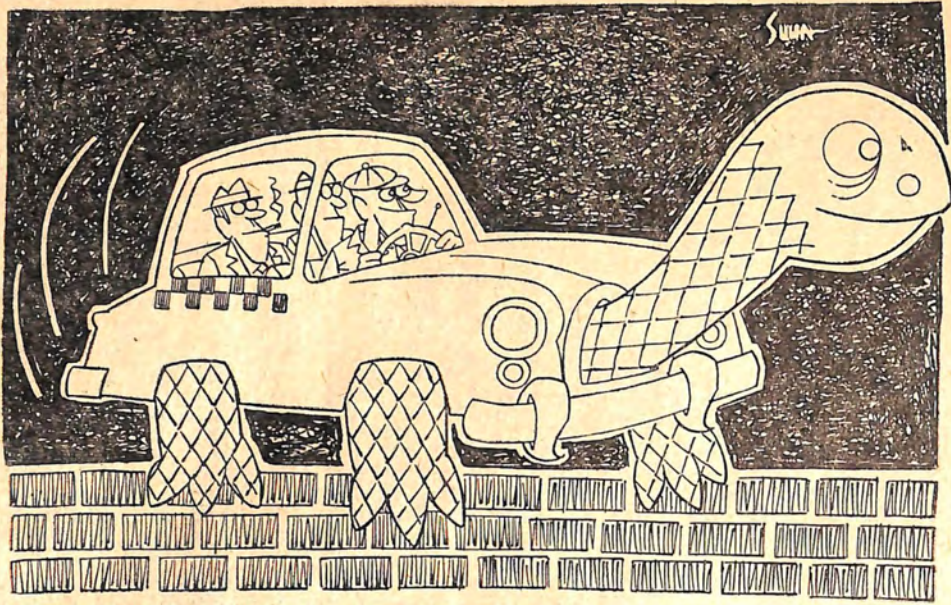
— Hesap! dedi.

Önünde saygıyla eğilen garsona devletin emanet parasını teslim et-ti! Şehrin buz gibi sokaklarında yal-palarken:

— Aferin Hasan, dedi, bu millet seninle ne kadar iftihar etse azdır! Tam onikibin lira!... Yaş elliydi, boy 1.60, kilo 55... Her kula nasip olmaz böyle başarı... Epey korktun, epey terledin, ama sonunda onca haydudu atlatıp milletin parasını na-sıl da millete verdin!

Vedat SAYGEL

Trafik kazalarının esas sebebi, fazla sür'at. — Gazeteler —

TEDBİRLİ ŞOFÖR!

YELPAZE

HAYVANLARI KORUMA DERNEĞİNE

Ama hiçbir rekor sürgit ayak-ta bırakılmaz; er geç onu yıkıp yerine kendi bayrağını dikmeye kararlı şampiyon adayları çıkar. O rekorun da karşısına, geçen ay yine Güney Afrika'nın sayın be-yaz vatandaşlarından Peter Kriel adında bir zat dikildi.

Bay Kriel geçenlerde Johannes-burg'un ünlü Yılanlar Parkında ve dünyanın dört tarafından gel-miş muhabirlerle televizyoncu-ların önünde rekor denemesini başlattı. Vaktiyle şampiyonun kullanmış olduğu kümeden da-ha küçük bir kafes seçmiş, içi-ne onunkilerden de tehlikeli o-tuz yılan koymuştu. Üstelik açtı yılanlar.

Şampiyon adayı bol yiyecek ve bol kitapla girdiği kafesten üç gün sonra çıkarak rekor dese-mesini pek erken terketti. Öfke-liydi. Basına şu açıklamayı yap-tı:

— Kötü huylu yılanlar seçmi-şim. Hepsi asabiydiler. Demin sayfa çevirirken bir kara mamba saldırıp kitabımı ısır-dı. Kalın kapağın bir tarafından girip ö-bür tarafından çıktı namussuz hayvanın dişleri. Bunlarla bir 'ca-feste daha fazla durmanın delilik olacağını düşünerek çıktım.

Dünya basını genellikle acıdı bu münasebetsiz herifin başarı-sızlığına. «Vah vah, geçmiş olsun, inşallah bir dahaki sefere» falan dediler.

Yılanlara acıyan çıkmadı. Ben-den gayrı.

Evet, bendeniz bu işte yılan-lardan yanayım.

Düşünsenize: onların rekor me-kor kıracağı yok. Bay Kriel ile o-tuzbir gün geçirmek için kimse-ye başvurmamışlar. Aç bi ilaç yakalanıp onunla tıkalımlar kü-çücük kafese. Yılan milleti dolaş-mak ister. Okumak da bilmezler ki romanla avunsunlar. Burunla-rının dibinde herifçiğolu boyuua öteberi atıştırır, haşır huşur say-fa çevirir. Sinirlenmelerine, içle-rinden birinin kitap kapağını diş-lemesine kızılır mı? Hep bir o-lup keratayı kevgire çevirmedik-lerine şaşmalı!

İnsanların bu insafsızlığına hayretim geçmeden ikinci bir ha-ber geldi:

Amerika'nın San Diego deniz üssünde eğitim gören yunus ba-lıkları «su altı keşiflerine katıl-mak, üs çevrelerinde nöbet tut-mak ve düşman balık adamların-la çarpışmak üzere» Vietnam'a gönderilmiş!

Bilirsiniz, yunus balıkları as-lında balık değil, memeli hay-vandır. Beyin ağırlığının gövde ağırlığına oranı insandakinden yüksek olan tek yaratık da yu-nustur. Bazı uzmanlar objektif ölçüler açısından bu şirin hay-vancığın insandan daha zeki sa-yılması gerektiği tezini ciddiyet-le savunuyorlar.

Su altı sirklerinde yunusların

danslarını, oyunlarını ve şakala-rını seyretmiş kişilerin o teze inanmakta fazla güçlük çekecek-lerini sanmam.

Bu yüksek zekâ seviyeleri ve iyi huyları sayesinde yunuslar «hayvanlarla konuşma» niyeti-le laboratuvarlarda girilen ilk denemelere de konu oldular. On-ların aralarında konuşmalarını banda alan uzmanlar dillerini öğrenmeye ve bu bilgiye dayana-rak yunuslarla «zekâ teması» kurmaya çalışıyorlar. Açıklanan ağırbaşlı bilim raporlarına göre o yönde epeyce başarı kazanmış-lar da...

Gelelelim hayvanlarla konuş-ma alanında elde edilen ilk ba-şarılar ne uğurda kullanılıyor? Yunusçukları insan kavgalarına karıştırmak ve savaşa sürmek uğrunda!

Yunuslar adlarını, geminin se-lâmeti için tayfalar tarafından denize atılan Yunus Peygamber-den alırlar. Efsaneye göre şimdi o adı verdiğimiz balıklardan biri hazreti yutmuş, üç gün sonra bir kıyıya götürüp sağ salım çı-karınış ağzından.

Aslında yunusların insan yut-maları imkânsızdır ya; atalarının arasındaki bir azman o işi yap-mış olsa bile hence niyeti neydi, söyleyeyim mi?

Hemcinsleri tarafından engin deniz ortasına fırlatılan bu garip yaratığa hem acımış, hem de durumdan tiksinişmiş olmalı. Ağ-zına alıp en yakın sahile götür-dükten sonra bırakıvermiştir! «Ööö» diye...

Refik ERDURAN

Yazısız

PAZARTESİ :

Ettik, gitti!

Yıl: 1969.
Ay: Temmuz.
Yer: Balıkesir'in Savaştepe il-
çesi.
Konuşan: Demirel.
«Beş sene içinde Türkiye'ye ye-

ni bir Türkiye ilâve edilmiştir. Beş yıl sonra bir Türkiye daha ilâve edilecektir.»

Neyse ki beş yıl dediler ama, beş yıl bkeletmediler. Birbuçuk yıl gibi kısa bir sürede vaatleri-
ni yerine getirdiler.

1969 Temmuzunda kendilerine sadece muhalif partilerin karşı

çıktığı bir Demirel vardı, üstad 1971 Ocagında herkesin karşı çık-
tığı bir Türkiye yarattı!

SALI :

Gökdelen ama...

Gazetelere göz atan vatandaşın yüzü, mutlu bir gülümsemeyle aydınlanıyor: «Tünelin üstüne

dev bir gökdelen yapılacak.»

Kimbilir ne hayaller kuruyor ki, haberi okudukça gülümseyip duruyor vatandaş.

Oysa gökdelen dediklerine bak-
mayın siz.

Çok çok yapacakları 7-8 katlı
bir iş hanı...

Tutsun tutsun 25-30 metreyi
geçmez temelden, tavanı...

Fakat üstüne «Ruhsat vergisi»,
«Temel vergisi», «Bina vergisi»,
«İşletme vergisi» gibi bir sürü
vergi de kat kat sıralanır ve mil-
let gerçekten gökdelen sanır!

ÇARŞAMBA :

Nasır tuttu!

Hollanda'da düzenlenen «Acıya tahammül yarışması» nı, 72 saat kazık üstünde oturan bir yarış-
macının kazandığını okuyunca, lokum gibi bir fırsatı daha ka-
çırmış olmamızın acısını, tâ yü-
reğimizde duyduk!

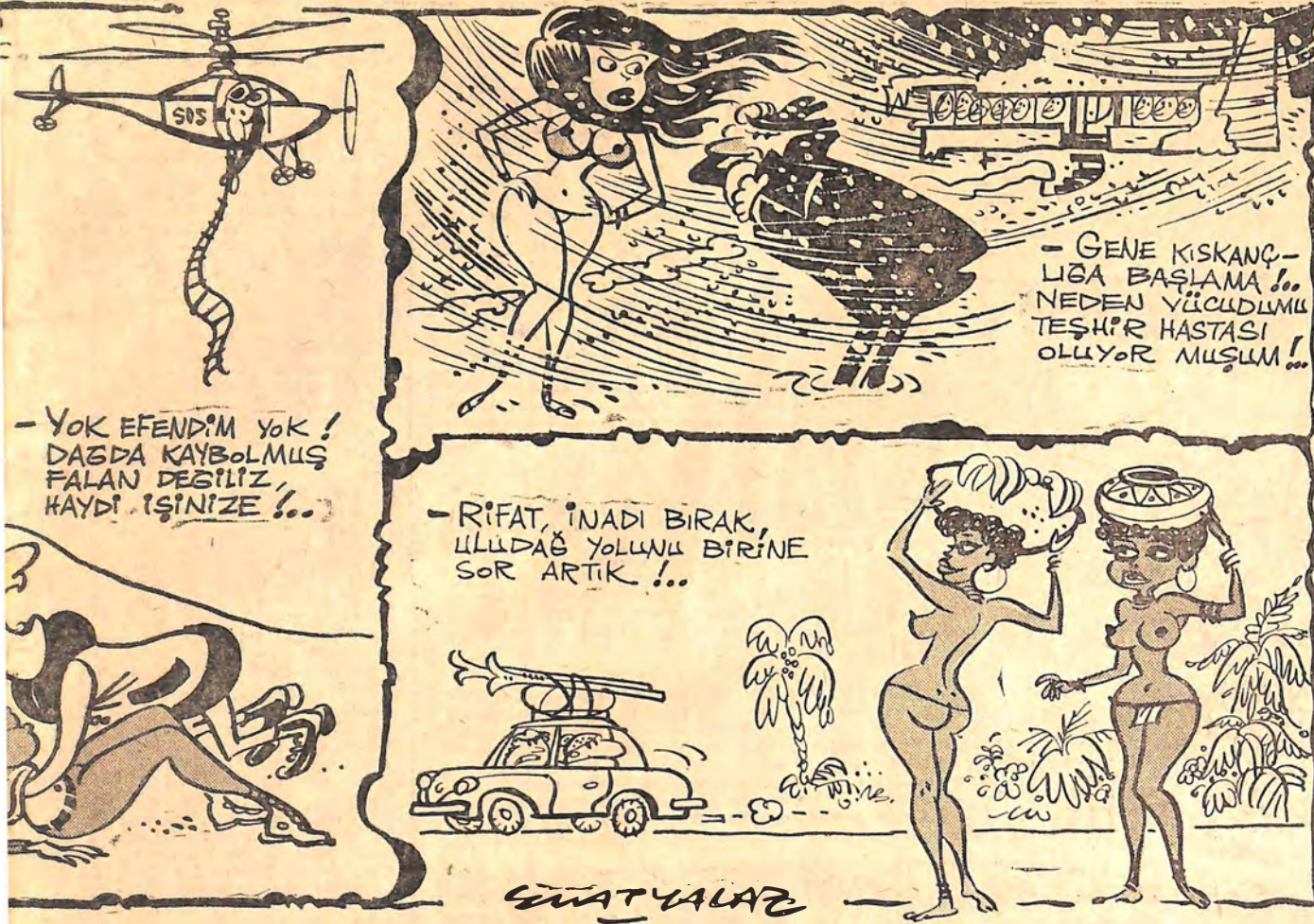
Başta Spor Bakanımız olmak
üzere, federasyonlar neden ilgi-
siz kalırlar acaba?

Böyle bir yarışma düzenlenece-
ğini önceden öğrenselerdi de, a-
dı geçen ülkeye uluslararası bir
yarışma yapılmasını teklif etsey-
di, kötü mü olurdu?

Hiç sanmayız. Zira «kazıklan-
mak dendi mi, yediden yetmişe
hepimiz dibi nasır tutmuş kimse-
leriz. Hem öyle uzun boylu ha-
zırığa falan da lüzum yok. Her-
hangi bir eğlence yerinden çıkan-
larla millî takımı kur, Hollan-
da'ya yolla; bütün altın madalya-
ları topla!

— Şu ölümlü dünyadan, bir İşletme Vergisi ödeyemeden gidersem,
gözlerim açık kalacak!..

PERŞEMBE :

Büyük ikramiye

Para suyunu çekip de, eğlence yerlerine halkın rağbeti azalınca, Biga'nın açığöz sinemacılarından biri, dizi dizi suçukları takmış film afişlerinin üstüne: «Her bilet alana bir kur'a numarası, her talihiye bir kilo suçuk!»

Tabii millet bilet bulabilmek için başlamış birbirini çignemeye...

Film seyretmek için mi?...

Yoo...

Hediyelek eşya sınıfına girince bugünkü fiyatıyla yenmesi mümkün olmayan suçuk; şansını denemeye koşuyor yaşlı, genç, çoluk çocuk!

CUMA :

Uzmanları var

Altı yıldır uykuya hasret çeken, her salık verilen doktora giden, fakat bir türlü tedavi edilemeyen Nazilli'li bir vatandaş, bütün doktorlara sesleniyor:

«Beni uyutacak doktora her şeyimi veririm.»

A iki gözüm, vermesine elbet verirsin. Fakat doktor dediğin, bir insanın nasıl uyutulacağını nereden bilirsin?

Oldu olacak Ankara'ya git, derdini bir de politikacılara anlat, onlar konuşurken vur kafayı yat!

Sanırsız hiç zahmet çekmezsin. Fakat bu kez uyanmasını bilmezsin!

CUMARTESİ :

Ne demişti?

Öğrenciler direniyor.
Memurlar direniyor.

Teknik elemanlar direniyor.
İşçisi direniyor, çiftçisi direniyor.

Valiler, kaymakamlar, bucak müdürleri direniyor.

Şimdi, emekliler direnişe hazırlanıyor.

Hani düşüntüyor da insan, şaşıyor bazan.

Ne demişti Ata'muz?

«Türk, çalış, övün, güven» mi?..

«Boykot, işgal, diren» mi?..

PAZAR :

Başka işe de yarıyor

Avustralyalı bir çiftçi, gübre ve çamur banyosu ile felçli hastaları

iyileştiriyormuş.

Avustralya'da felçten başka mesele yok her halde...

Zira adı geçen nesneler pek çok derde iyi gelir.

Gübre, çiftçilikte toprağa katılır, politikada rakiplere atılır.

Avustralya'da da felç tedavisinde kullanılıyormuş demek.

YUVANIZI YAPIYORUZ

SUAVİ
SÜALP

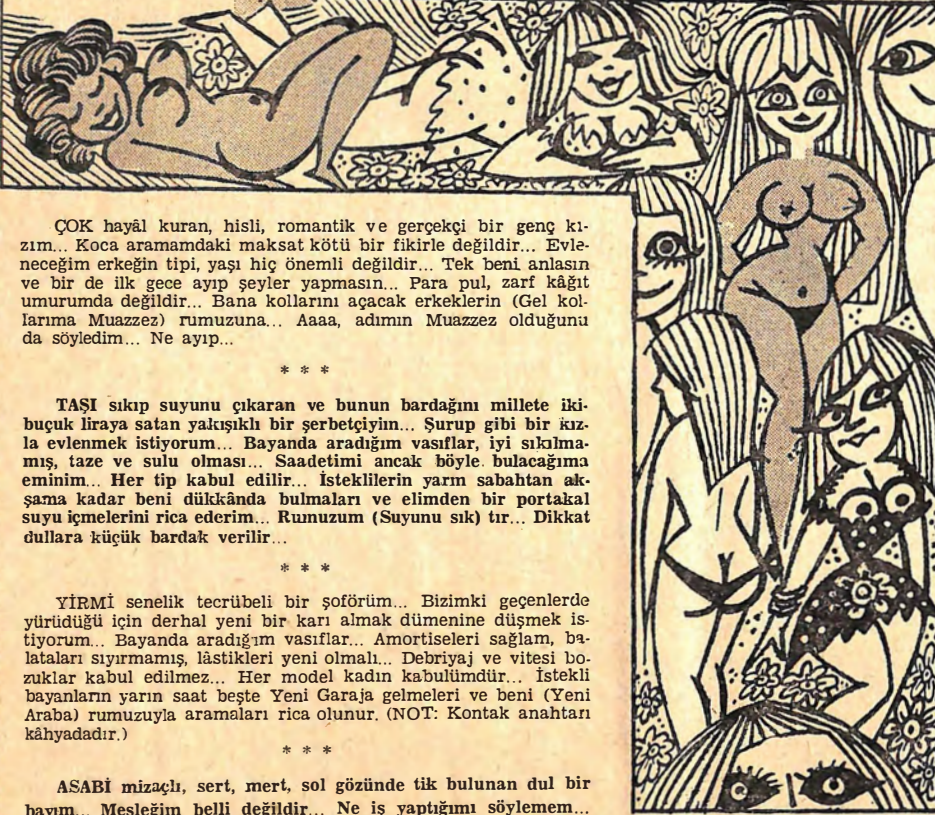
HUSUSİ bir müessesede çalışan, patronuyla en ufak bir cinsî alâkası olmayan, ciddi, oldukça çirkin ve gerçekten kızgın bir kızım... Beni görür görmez midesi bulanmadan kabul edecek mert, cesur ve soğukkanlı bir erkekle evlenmek istiyorum... İsteklilerin «Fena halde tapon» rumuzuna birer ralık pul ve bir resimle müracaatları...

ESMER, dalgalı saçlı, hafif şakaklarına kır düşmüş, olgun, yakışıklı bir erkeğim... Şöhretli ve itibarlıyım... Valla billâ... İyi rakı içer, neşe ve muhabbetten son derece anarım... Hem salon, hem sokak adamıyım... Hayatı nedense severim... Mutlu olmak benim de hakkım değil mi?... İşte bundan dolayı açık kestane saçlı, bal rengi gözlü, sivri çeneli, tatlı bakışlı bir kızla yuva kurmak istiyorum... O da bunu istiyor... İsteklinin derhal, vâlid geçirmeden (Gülü seven dikenine katlanır) rumuzuna başvurmasını rica ederim... Mersi...

YÜZKIRK kilo kadar gelen balık etinde, baklava, börek, hamur işine bayılan, ancak birkaç saat sonra aylan, gıdıklanmaktan hoşlanan şen bir dulum... Bundan önceki kocam Necati'den meçhul bir sebeple ayrıldım. Sebebini rica ederim sormayın... Şimdi şu anda ince uzun, bıyıklı, kahverengi elbiseli, hafif sehlâ, asabi mizaçlı, sağlam gezen biriyle derhal evlenmek istiyorum. Çünkü Necati peşimde... İsteklilerin (Aman ne kadar da şişman) rumuzuna ya bizzat ya da posta ile müracaatları rica olunur...

ÇUKUR çeneli, bilmem nereli, nüfus kâğıdı olmayan, ortalıkta dolaşan ve her işe bulaşan bir gencim... Yaşım mevzu bahis değildir... Ben, kendime eş olarak beni mesut edecek güzel, geniş kalçalı, dalgın bakışlı, etekleri nakışlı, elinden dikiş gelen, sessiz ve üçyüzbin lira kadar nakit parası olan bir kızla evlenmek istiyorum... Kız olmaması halinde mevzu bahis olmayabilir... İstekli bayanların vakit geçirmeden paraları ile birlikte beni Çukur Mahallebicide bulmalarını rica ederim. Çünkü garsona hesabı ödeyemiyorum. Rumuzum (Sağdan ikinci masa) dır...

ÇOK hayâl kuran, hisli, romantik ve gerçekçi bir genç kızım... Koca aramamdaki maksat kötü bir fikirle değildir... Evleneceğim erkeğin tipi, yaşı hiç önemli değildir... Tek beni anlasın ve bir de ilk gece ayıp şeyler yapmasın... Para pul, zarf kâğıt umurumda değildir... Bana kollarını açacak erkeklerin (Gel kollarıma Muazzez) rumuzuna... Aaaa, adının Muazzez olduğunu da söyledim... Ne ayıp...

TAŞI sıkıp suyunu çıkaran ve bunun bardağını millete iki-buçuk liraya satan yakışıklı bir şerbetçiyyin... Şurup gibi bir kızla evlenmek istiyorum... Bayanda aradığım vasıflar, iyi sıklılamış, taze ve sulu olması... Saadetimi ancak böyle bulacağım eminim... Her tip kabul edilir... İsteklilerin yarım sabahdan akşama kadar beni dükkânda bulmaları ve elimden bir portakal suyu içmelerini rica ederim... Rumuzum (Suyunu sık) tır... Dikkat dullara küçük bardak verilir...

YİRMİ senelik tecrübeli bir şoförüm... Bizimki geçenlerde yürüdüğü için derhal yeni bir karı almak dümenine düşmek istiyorum... Bayanda aradığım vasıflar... Amortiseleri sağlam, baltaları sıyırmamış, lastikleri yeni olmalı... Debriyaj ve vitesi bozuklar kabul edilmez... Her model kadın kabulümdür... İstekli bayanların yarın saat beşte Yeni Garaja gelmeleri ve beni (Yeni Araba) rumuzuyla aramaları rica olunur. (NOT: Kontak anahtarları kâhyadadır.)

ASABI mizaçlı, sert, mert, sol gözünde tik bulunan dul bir bayım... Mesleğim belli değildir... Ne iş yaptığımı söylemem... Fakat gelirim dolgundur... Her an vurulmak korkusu ile yaşadığımdan şimdiye kadar evlenmedim... Fakat şimdi evleneceğim... Benim aradığım bayanın mutlaka bayan olması şarttır... Kız, dul, ayırdetmem. Tek beni akşamları memnun etsin... Netice ne olur, bilinmez... İstekli bayanların (Meçhul bir istikbal) rumuzuna çaktırmadan müracaat etmelerini rica olunur... Bilmem anlatabildim mi?... NOT: Kâmil, köşede duracak... Parola, İstakoz'dur...

EDEBİYAT HAKKINDA BİLGİNİZ YOKSA...

— II —

POLİS ROMANI:

Şevket ellerini bağlayan kalın sicimlerden bir dakika sonra kurtulamazsa ayıyı yiyecekti. Çünkü altına koydukları beş kilo dinamit patlayacak ve Leman da içerdeki haydutların mezesi olacaktı... Şevket son bir gayretle iplere asıldı... Bileklerinden o anda oluk gibi kan boşandı... Fakat hafiye, buna boşverdi. Çünkü çok kanlı adamdı... İki yüz gram kan ona havagazi gibi gelirdi... Ah, yanında bir bıçak olsa... Neyse bir ufak gayretten sonra ipler çatırdayarak koptu... Fakat bu sese, içerdeki haydutların başı Aptullah kulak kesildi... Adamlarına:

«— İçerdeki keriz galiba tüymeye çalışıyor. Siz onun işini görün, ben de kızı temizleyeceğim» diyerek onları savdı...

Fakat birden kapı hızla açılmış ve Şevket, dört adamın üstüne bir kaplan gibi atılmıştı... İki sol kroşe, üç aparküt ve bir tekmede heriflerin işini görürken birden Aptullah tabancayı kızın korsesinin arasına soktu ve:

«— Bas git, yoksa kızı vururum» dedi.

(Gerisi romanda... Lüks baskı 15 lira.)

CASUS ROMANI:

X 88, helikopterin antimanula yüklü olduğunu öğrendiğinde iş isten geçmişti... Niyagara'nın çılgin suları üzerinden uçarken ölecekti... Dünya biraz sonra mahvolacak, her tarafı mikropolar istila edecekti... Şefi («M», ona ne diyecekti... Ya füyüner zamanında ateş almazsa... Ursula'ya baktı... Kız bayılmıştı... Ona son dakikada yumulsa ve birlikte uçsalar... Hayır, dünyayı kurtarmalı, daha sonra neşesini bulmalıydı... Şefi de bunu istiyordu... Kronometresine baktı... İbire ikiyi gösteriyordu... Aşağıda düşman tıssı güneşin altında yaldızdan balon gibi parlıyordu... Son bir defa başlığını muayene etti... Kızın üstüne amyanattan bir örtü çekti... Dişlerinin arasına iki bezendirins hâpı attı... Veee... helikopteri hızla dünya düşmanının ölüm yuvasına doğru indirdi... Önce bir mavilik hatırladı, daha sonra sadece 10.000 derece hararetin içinde eriyen vücudunu. Kemiklerinden gelen kokuyu ve Ursula'nın «Yapma Oales» dediğini, bir de sabah kahvaltısında yediğini... hepsi o kadar... Acaba dünya kurtulmuş muydu?... (Çok merak ediyorsanız romanı okuyun.)

AŞK ROMANI:

İkisi de ter içinde kalmışlardı... Erkeğin çıplak sırtından inen kadının eli ihtirasla başka yerlerde dolaşıyor, erkek de hoyrat parmaklarıyla kadının muhtenasip taraflarını okşuyordu.

«— Ah, Şükran erittin beni...» diye inledi erkek...

Kadın, sevdiği adamın fısıltı halinde söylediği bu sözleri anlamamış olacak ki:

«— Annamadım Necati?...» diye titredi...

Birden birbirlerine daha kuvvetle sarıldılar... Kadın ağlıyordu... Zevkten ve aşktan mı?... Yoksa sevdiği erkeğin hoyratlığından mı?... Sevişmenin böyle-i görülmemişti... İkisi de bitkin, gözleri tavanda bir müddet yatırlar... Sonunda kadın:

«— Ya kocam?...» diyebildi...

«— Boşver o salağı şimdi.» diye cevap verdi...

Başka ne diyebilirdi o anda?...

SİZİN İÇİN

EĞER VARSA...

Dini konular, genellikle ramazan aylarında çok konuşulur.

Berbere girdiğimde, Cennet, Cehennem konusuna bir tartışmadır gidiyordu. Kimi, oruç tutanın, namaz kılanın Cennete gideceğini söylüyordu; kimi «Namazın, orucun rolü yok. Allahın en sevdiği kulları Cennete girecek» diyordu.

Tartışmanın en hararetli yerinde traşa ara veren berber:

— Ne diye boş yere çenenizi yoruyorsunuz ne kardeşim, dedi. Eğer gerçekten Cennet varsa, bizden önce çoktaan Amerikalılar çıkartma yapmıştı, sana, bana ayakta duracak yer kalmamıştır!

Hüseyin DELİĞÖZ
Öğretmen
Mecidiyeköyü

BİRDENBİRE OLUR MU?

Resmi dairedaki işimi görmek üzere saat 9'da kapıdan girdim. Benden önce gelen 7-8 kişilik kuyruğun sonuna iliştim.

Saat 9'u on geçti, yirmi geçti, tam 9.30'da bir memur geldi. Suratından düşen bin parça olacaktı! Hepimize ters ters baktı, çekmeceğini açtı, kapadı, tekrar açtı, tekrar kapadı, bir sürü evrak çıkardı, kayboldu.

9.35'te bir memur daha geldi. Surat bir öncekinin aynı, bakış aynı... Çekmeceyi açtı, çekmeceyi kapadı, evrakları çıkardı. Yakıtı sigarasını, odacıya bir kahve tembihledi. O sırada bir hanım memur geldi. Selâmlaştlılar. Hepimizin heyecanla bekliyoruz.

— Gazeteleri okudunuz mu? diye sordu hanım memur.

— Çok canım sıkıldı, dedi erkek.

Saat 10'da iki memur daha geldi. Suratlar, bakışlar öncekilerin aynı. Selâmlaştlılar.

— Gazeteleri okudunuz mu?

— Evet, dedi sonra gelenler.

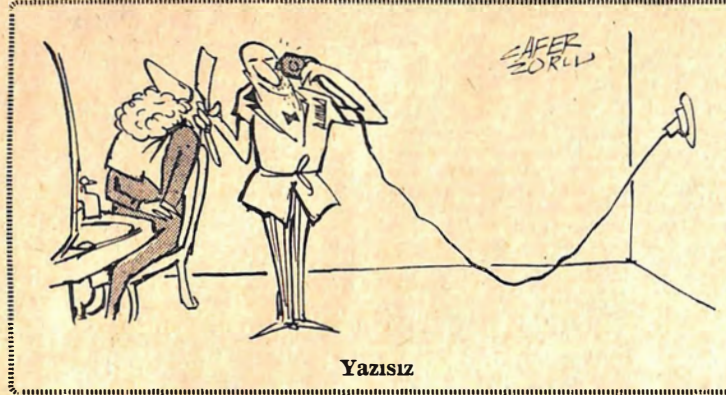
Hemen öntümdeki yaşlı hanım dayanamayıp sordu:

— Ne olmuş hanım kızmı? Gazeteler ne yazıyor? Gene kaza mı olmuş, bir yerler mi yanmış?

İlk üçü ters ters baktı yüzümüze. Dördüncüsü:

— Baksanıza, dedi, saat 8.30'da vazifeye başlayacakmışız. Vallahi memuriyet de çekilmez oldu artık!

Bir sessizlik oldu, daha sonra yaşlı hanımın sesi duyuldu:

Yazısız

— Vah evlâdım, van! Keşke sizlere önce saat 9'da vazifeye başlamayı öğretselerdi de, sonra sonra 8.30'da gelmeye alıştırsalardı. Böyle birdenbire yarım saat kısmak olur mu?

Sermet SOMUNKIRAN
İhlamur Sk. No. 11
Göztepe/İstanbul

MÜFETTİŞ

İkinci sınıf öğrencilerinden birini kaldıran müfettiş sordu:

— Adını yazabiliyor musun kızım?

— Evet.

— Yaz bakayım.

Binbir zorlamayla yazdı küçük öğrenci.

— Aferin. Peki, babanın adını da yazabilecek misin bize?

Kız ezildi, büzüldü, şu cevabı verdi:

— Daha oraya gelmedik efendim.

Osman SARIHACIOĞLU
Yukarı Dudurga
Acıpayam

NEREDEYDİN?

Bu fıkrayı, bir İtalyan arkadaşımın dinlemiştim.

Karısının dırından bakan Anton, canına kıymaya karar verir. Ölmek için akına gelen üç çarenin ilkinin dener.

Arabasına biner, gazı kökler, çarpmak istediği ağaca doğru hızla yaklaşırken, kulağının dibinde bir ses:

— Yapma, der. Ağaca çarpmakla beklediğin sonuca ulaşamazsın.

Direksiyonu hafif kırıp, geçer tren yoluna doğru. Hızla gelen treni hizalayıp, gazlar. Aradaki mesafe ikiyüz metre var yok. O gider, tren gelir. Yüz metre, yetmiş metre, elli metre derken kulağının dibinde gene aynı ses çıkar:

— Ne çılgınlık Yârabbi! Ya araba parçalanır da sana bir şey olmazsa?... Beni dinle de, sahile kır direksiyonu...

Son anda yönünü değiştirmeyi başarır Anton. Kırarak sahile. Artık kararlıdır. Bütün hızıyla arabayı denize doğru sürcek ve dalgaların arasına gömülecek!

Fakat tam son anda, kulağının dibindeki ses:

— Dur! demez mi?

Durur Anton. Canı sıkılmış, sinirleri gerilmiş:

— Benden ne istiyorsun brader? der. Kimsin?

Beriki cevap verir:

— Ben, senin koruyucu meleğimin.

Anton'un kafası daha fazla kızar:

— Koruyucu meleğimsin

ha? der. Madem görevin beni her tehlikeden korumaktı, ben evlenirken neredeydin?

Adil TUNCEL
Fulach Str. 171
Schweiz/İsviçre

ADI VAR, KENDİ YOK?

İlgin'in Orhaniye köyünde stajdayız. Köyde bir de Memo var. 16-17 yaşlarında bir genç, Varto felâketzedelerinden. Çat-pat öğrenmiş okumasını. Yanımıza gelir, konuşurduk. Akşamın birinde konuşurken sordu bize:

— Hocalar, adı var, kendi yok, bilin bakalım nedir?...

Hiç beklemeden de kendisi söyleyiverdi:

— Şeytan!... Bir gün ilçeden ekmek bekliyoruz, altı kişi açız. Mehmet de görüyor durumu. Ben sordum Memo'ya:

— Adı var, kendi yok, bil bakalım nedir Memo?...

Memo hiç düşünmeden cevapladı yine:

— Ekmek!...

Mustafa SAPMAZ
Bağbaşı İlkokulu Öğr.
Yenice/Karabük

AĞIT

Anadolu'da beylikleriyle övünenler çoktur. Beylerden biri öldü mü, iyiliklerinden, meziyetlerinden bahseden ağıtlar söylenir arkasından.

İşte yine bu beylerden biri ölür. Ancak, ağıt söyleyecek kimse çıkmaz. E, koskoca bey de, sıradan bir vatandaş gibi kaldıracak değil a. Ücretini verip ağıtçı bir kadın getirirler, beyi anlatarak bir şeyler söylemesini isterler.

Ve ağıtçı kadın, şu dörtlüğü deyiverir:

«Ne diyem, ne söyleyem Yüreğinden gelmeyince Birer birer bey tükenmez Beşer beşer ölmeyince!»

Ali Civan YÜCEL
Hâkim
İnebolu

HANGİSİ OLURSA

Mahallemizin tek müzibi Muharrem'in, bir cuma günü nasılsa cuma namazına gideceği tutar. Tavşan kovalamış tazi gibi soluyarak dalar camiye. Bakar ki, millet çoktan namaza durmuş. Hemen safa geçer ve cemaate yüksek sesle:

— Arkadaşlar, der, farzını mı kılıyorsunuz, sünnetini mi?...

Elbet kimseden ses çıkmaz. Durur, dinler, sorusunu tekrar eder:

— Size soruyorum arkadaşlar! Cumanın farzını mı kılıyorsunuz, sünnetini mi?...

Gene çıt çıkmayınca:

— Farzını kılıyorsanız farzına, sünnetini kılıyorsanız sünnetine, Allahükerber, diyerek başlar namaza.

Cemal AKYOL
Kızılkaya İlkokulu Öğr.
Çameli/Denizli

AMAN DOKTOR

Göğüs hastalıkları mütehasssının odasında oturuyorduk. Evvelce de gördüğüm bir adam girdi içeri. Selâm verdi. Verem mütehasssısı arkadaş:

— Hastanın sağ akciğerinde tüberküloz var, diye izahat verdi.

Ben de:

— Hatırladığıma göre, sol akciğerinde var, dedim.

Aramızda ihtilâf çıkınca döndük adama:

— Soyun bakalım, dedik. Bir daha muayene edelim.

Başından beri bizi sessizce dinleyen adam bir yandan soyunurken, bir yandan da:

— Kurbanın olam doktor bey, diye inledi. Ben bi yerimden şikâyetçi değilim. Karımın hastalığı için geldim!

Dr. Fahri SADIKLAR
Taksim/İstanbul

— Oku da adam ol, baban gibi politikacı olma!..

COK eskiden, Çin'de yaşayan u-fak tefek bir terzi vardı. Bir sokak kavgasında kolu kırılmıştı. Artık zenginlere ciciili bicili elbiseler dikemeyecek ve belki de sefaletle düşecekti. Ne var ki, müteşebbis ruhlu bir insandı o. Yapaçağını biliyordu.

Terzi, Mong diye biliniyordu çevresinde. Shan Lun eyaletinde, bir zengin konağının hemen bitişiğinde, harap bir kulübede otururdu. Dünyada ki bütün paralar zengin komşusu Lao'nun cebindeydi sanki. İşte Mong da, bu paranın bir kısmını kendi cebine aktarmayı koymuştu kafasına.

Alçık koluyla doğruca bölgenin mandarin'ine gitti. Önünde saygıyla eğildi.

— Bu aşakılık yaratığın istediği de nedir? diye sordu mandarin.

— Adaletle saygım sonsuzdur, diye açıkladı Mong. Siz efendimize de öyle... Sizin ve adaletinizin daima doğrulardan yana olduğuna inanırım.

Mandarin yeniden adamlarına dön-
dü:

— Görelim bakalım bu sahtekâr söylediği kadar doğru bir insan mı?...
— Bu sözler üzerine terzi, sağlam elindeki keseyi sallayarak içindeki-
leri çıkırdattı.

Bir yargı memuru keseyi alıp şap-
kasına boşalttı:

— Doğru bir insan olduğu şüphe
götürmez efendim.

— Saygıdeğer efendim, diye baş-
ladı Mong. Kuyumcu olan komşum
Lao, kolumu kırarak beni sakat bıraktı.
Bu yüzden mesleğime devam
edemiyorum. Lao, kolum iyileşene
kadar bana bakmalı ve suçunu böy-
lelikle ödemelidir.

Mandarin, Mong'un son gümtüşü-
nün de yanbaşındaki çekmecesine
konduğunu gördükten sonra:

— Anlat bakalım nasıl oldu, dedi
dehşet verici bir sesle.

— Niyetim Lao'nun evine gidip
biraz para istemektir, diye anlattı
Mong. Ben yoksul bir terziyim, Lao
ise çok zengindir.

— Yaşama şartlarında dengeyi
sağlamaya çalışman övülecek bir ha-
reket. Devam et!

— Bahçeye girdiğimde bir köpek

ÇİN MİZAHINDAN BİR HİKÂYE :

üzerime atladı. Ondan kaçayım der-
ken düştüm ve kolumu kırdım.

— Lao denen adamı çabuk bura-
ya getirin! diye kükredi kafasında
tavus tüyü bulunan mandarin. Ge-
tirin de suçunun hesabını versin.

Zengin kuyumcu mahkemeye gel-
diğinde bir güzel zılgıtı yedi önce.

— Kuduz itinin saldırısı yüzünden
terzi Mong işinden olmuş. Onun za-
rarını ödeyeceksin!

Çıkar yol kalmadığını gören ku-
yumcu yere kapandı:

— Bağışlayın efendimiz. Kalbim
terzi için sızlıyor. Fakat köpeğim
yepyeni bir zincirle bağlıydı. Zincir
kopmuş. Bu benim suçum değil ki!..

Bunları söylerken elbisesinin ye-
ninden paralar saçılıyordu döşeme-
ye.

— Dediğim gibi suç benim değil.
Bütün suç bu zincirleri yapan Hi
Lung'undur.

— Aşakılık Hi Lung'u bulun bana!
diye emretti mandarin, çekmecesine
gümüş paraları doldururken. Adalet
daima haklı olandan yanadır!

Zincirci Hi Lung mahkemeye gel-
di ve Mong'un başına gelenleri du-
yunca, mesleğini bütün incelikleriyle
anlatmaya başladı. Sülâlesinin
yedi nesilden beri bu işle uğraştığı-
nı özellikle ekledi. Daha da devam
edecekti belki ama, bir görevli sus-
turdu onu:

— Büyük babann büyük babasının
bu dava ile ilgisi yok. Senden önce-
ki iki kişi iyiniyetlerini açıkça gös-
terdiler. Sen de dürüst olduğunı is-
pat et!

Zincirci, mahkeme âdabını gerek-
tiği gibi bilen biri olduğundan, koy-
nunda yeterli kadar gümüş getirme-
yi unutmamıştı. Böylece de kolay-
lıkla ispat etti dürüstlüğü:

— Lao'nun beççi köpeği, bir bey-
gir iriliğindedir, diye devam etti
sonra. Özel olarak yetiştirilmiştir.
Böyle bir köpek, dünyanın en sağ-
lam zincirini bile koparabilir.

— Bu tehlikeli itleri yetiştiren ca-
niyi bulun bana! diye kükredi man-
darin.

Köpek yetiştiricisini buldular ve
soylu mandarin'in önüne getirip at-
tılar.

— Sayın efendim, dedi adam ağ-
lamaklı. Terzi Mong gerçekten, suç-
suz olduğu halde büyük bir zarara
uğramış. Bu zarar mutlaka telâfi e-
dilmelidir. Biliyorum ki adaletin
gerçekleşebilmesi için her şeyi sizin
önünüze koymam gerekir.

Mahkeme memurlarından biri pa-
raları şapkasının içine sayarak:

— Önümüze koyduğun tatmin edi-
ci, dedi.

— Öyleyse devam etsin!

— Çobanlar böyle iri köpeklerin
yetiştirilmelerini isterlerse benim gi-
bi zavallı bir adamın elinden ne gel-
ir? Kurtlar saldırdığında böyle kö-
pekler gerekliyim sözde...

— Bu utanmaz çobanlardan birini
getirin! diye buyurdu ulu mandarin.
Sakalının seyrek kıllarını düşünce-i
düşünceli çektiyordu bu arada.

Dokumacı Yu Min'in evinde bir
çoban buldular. Bu değersiz kişi
mahkemenin yüksek huzuruna geti-

rildiğinde sadece dağda yaşayan ba-
sit bir insan olduğunu ve kurtlar
koyunları yedikleri takdirde patronu
Yu Min'e kumaş dokumacı için yün
veremeyeceğini söyledi.

Mandarin öfkelenerek masasında
doğruldu:

— Öyleyse dokumacı Yu Min gel-
sin!

Fakat mandarin'in adamları Yu
Min'in evine gittiklerinde haber ya-
yılmıştı ve dokumacı kılını bile ka-
pırdatmadı. Adamlar elleri boş dön-
düler.

— Neden dokumacıyı getirmedin-
iz?

— Efendimiz, dokumacı iri yan
bir adam ve bir boğa gibi kuvvetli.

— Aptallar! diye haykırdı manda-
rin, çekmecesini yumruklayarak.
Dokumacının burnu da taşınmaya-
cak kadar ağır mı?

— Değil efendimiz, dediler.

— Öyleyse burnunu getirin. Geri-
si de peşinden gelecektir.

Öyle de oldu.

— Zavallı ihtiyar başımı bağışla-
yın, diye sızlandı dokumacı. Terzi-
ler her zaman yünlü kumaş için si-
kıştırırlar. Kumaş yapmak için yün
elde ettiğim sürülerimi koruyacak
köpeklerim olmazsa, kendisi için ça-
lıştığım terziler prensi saygıdeğer
Li Vei efendime nereden kumaş bı-
labilirim?

— Li Vei'yi getirin! dedi manda-
rin.

Terzi Li Vei geldiğinde mandarin
öfkeden titreyen parmağını uzala-
rak:

— Affedilmez bir suç işledin, diye
haykırdı. Cezanı çekeceksin. Şu gör-
düğün adam, Mong, senin yüzünden
işinden oldu.

Mandarinle bir an gözgöze gelen
Mong, saygı ve teşekkürle eğildi.

— Götürün! diye emretti manda-
rin. Ve kendi kapısının önüne asır!

Suçsuz olduğunu bar bar bağırır:
terzi Li Vei upuzun boyuyla sürük-
lenerek salondan çıkarıldı. Fakat
daha toplantı dağılmadan adamlar
geri döndüler.

— Gene ne oldu? diye duvarları
sarsarak sordu mandarin.

— Efendimiz, dedi bir muhafız, Li
Vei'yi kapısına asamıyoruz. Çünki
boyu çok uzun.

— Öyleyse kısa boylu bir terzi bu-
lun, dedi mandarin ve salondan çık-
tı.

Muhafız çevresine bakındı:

— Sen terzi olduğunu söylemiştin,
değil mi? diye sordu, kırık kolunu
oğuşuran Mong'a.

— Mesleğim budur, değerli efen-
dim.

— Ahn bunu, diye kararını verdi
başmuhafız. Bu da işimizi görür.

Böylece Mong'u dışarı çıkarıp as-
tılar.

B. L. Jacot'tan çeviren:
Sulhi DÖLEK

★

Yüzme

Bu, karısından ayrılırken, 60
yaşındaki oğlunu yanına alama-
yan bir babanın üzücü hikâyesidir.
Cocuğu alamamıştı ama, ka-
nun her onbeşte bir çocuğu ile
görüşmesini sağlamıştı.

Buluşma günlerinden birinde
oğluyla gezerken sordu:

— Nasılsın, hayatından mem-
nun musun?

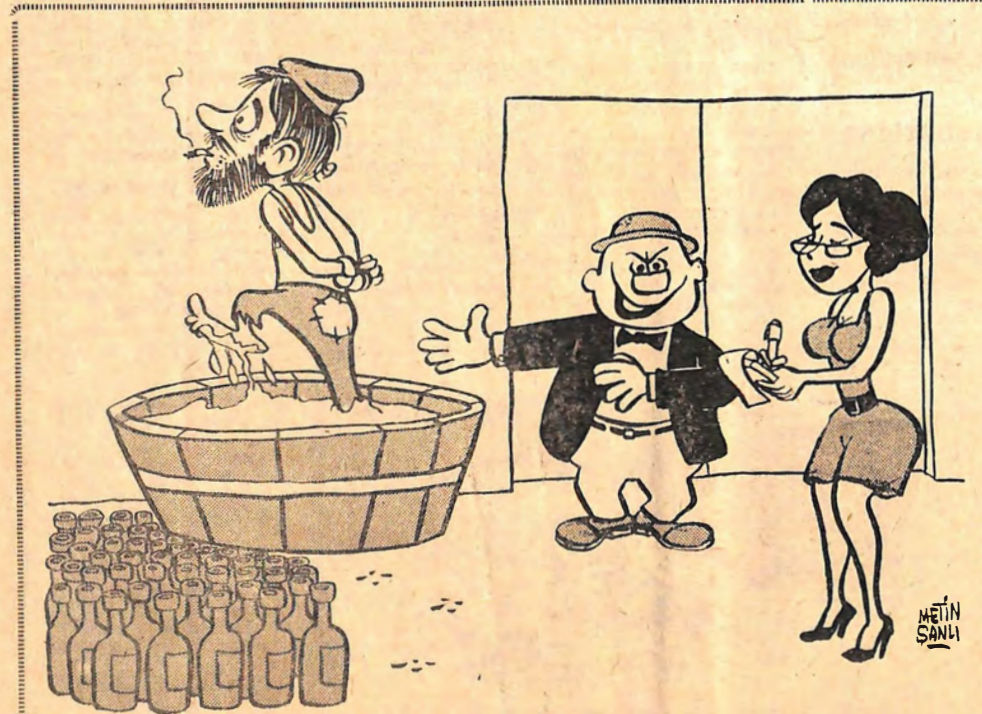
— Evet, dedi çocuk.

— Üvey baban seninle ilgileni-
yor mu?

— Hem de çok... Her cumar-
tesi beni denize götürüyor.

— Yüzmesini öğrenmişindir
her halde...

— Yüzmeyi öğrendim de, içine
sokulduğum çuvalı delip çıkmak
yok mu, o çok ağır geliyor işte!

— Yaz, kızım: Milletin sağlık durumunu düşünerek, mâmullerimizi el değmeden hazırlıyoruz!..

di. Tufan ilk önce zarfı yazdı, defterinden bir adrese bakarak:
— Artist yarışması. P.K. 345 Beyoğlu, İstanbul...

— Lan be, dedi Rifat, bi olursa yaşasak ha... Biliyon mu, bizim valide bi görecek beni perdede, Alaaah... Sonra benim sarı güz... Biliyon mu, bana şöyle tarihî gahramanlık rolleri daha eyi geder ha... Hani padişah oğlu... Babamın gözü kör olacak, bir gâvurun elinde de bu ilaç olacak. Padişah babam, ilkin büyük gardaşımı salacak, o alamayacak, sonra ortanca gardaşımı alacak, o da alamayacak, bana, gel benim küçük oğlum diyecek, alırsan bunu sen alın. Binecem ben ata, yanımda da beş gadar asger, şöyle galeyeyi bi dırmanacam, sona ipi atıp bi girecem galeyeyi... Biliyon mu Tufan, lan dinnemiyon vallaha.

— Mektubunu yazıyorum oğlum...
— Eyi eyi... Girdim de el mi galeyeyi, yanış bi odaya girecem ki filimi seyredenler tam filim desinler. Odada bi dene yattıyor ki, hani bacağı da açılmış, aya sen bat, ben doğacam diyor. Bir taraftan da filim gızın rüyasını gönderiyor, gız rüyasında beni görmüş, onnan biz havuzun başında sevişiyormuşuk. Bi gözlüğü açıyor gız, Allah diyor, işde benim sevdiğim oğlan. Yorganın yanını açıyor, gel diyor gel, yat benimle... Ağan yumuluyor gıza tabi... Lan sahiden bu filimlerdeki avratlar, adamlar heyecanlanmıyorlar mı sevişirlerken?...

— Ne dedin? dedi Tufan.
— Bu gızı avradı öpenler heyecanlanmıyorlar mı?
— Heç heyecanlanmaz olurlar mı? Avratlar da heyecanlanırlar. Zaten okumuyon mu mecmada, film yerinden ayrıldıktan sonra gedip gerisine evlerinde devam ediyorlarmış...
— Heya lan... Tamam tamam, neyse, ben gızın yanına giriyorum. Bi sevişiyorum gıznan, anam filimi seyredirken gözlerini gapıyor. Gızın eyice hevesini aldıktan sonra, dışarda bir gürültüler oluyor, diyor ki gız, gir yatağın altına nöbetçiler geliyor, ben diyorum yok, ben Türküm korkmam, gız diyor ama onlar it sürüsü gibi olsun diyorum. Kapıyı açıp hepsini bir bir temizliyorum... Amma sarayda ne kadar adam varsa. Sıra gızın babasına, yani gâvur gıralına geliyor, gız diz çöküp yalvarıyor, bağışla babamı diye. Bağışlarım diyorum, bir tek şartla, o göz ilacını verirse. Adam hemen kalkıyor bir gizli dolabı açıp ilacı veriyor. Artık rahat rahat sarayın gapısından çıkıyorum, gızı şöyle atının terkesine alıp da dağa doğru dırmanırken, filimin son yazısı güneş gibi ufukdan çıkıyor... Lan ne filim olur vallaha be.

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİATİ: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

MİLLETLER GÜLÜYÖR

Sekreter

İşleri her gün biraz daha bozulduğu için hızla iflâsa sürüklenen adam, kendine yeni bir sekreter tutmuştu. Bunu duyan bir arkadaşısı hayretle sordu:

— Buna delilik denmez de, ne denir yani? Mevcutlar yetmiyormuş gibi, sekreter ordusuna bir yenisini neden katarsın bilmem ki?...

İş adamı yaptığı işten memnun, cevap verdi:

— Bu sekreteri işe almakla, çalışma hayatımın daha hızlı bir tempoya gireceğine inanıyorum. Gündüz kendi hesaplarımı yapıcağım, geceleri başka firmaların defterlerini tutacağım!

— Aylık ne vereceksin sekretere?

— İkibin lira...

— Pekli, ikibin lirayı nereden bulacaksın?

— Dedik ya canım... Geceleri de çalışacağım!

Şanssızlık

Çayda gördüğü son derece güzel kızın etkisinden kurtulamayan delikanlı, ev sahibinden genç kız hakkında biraz bilgi istedi.

— İyi bir ailenin kızıdır, dedi ev sahibi. Fakat aşta hiç şansı yok. Tam üç kere nişanlandı, üçünde de nişanlısı tarafından terk edildi!

— Neden acaba?

— Her seferinde birazcık hâmileydi de...

Yazısız

Mektup

Avuç kadar toprakla geçinmek zorundaki çiftçi ailesi, oğullarını Paris'e tahsile göndermişti. Gün geçmiyordu ki, «Paris» damgalı bir mektup gelmesin evlerine.

Bir gün yine işinden yorgun argın dönen babaya, eşi sordu:

— Oğlumuzun son mektubunu okuyayım mı sana?

— İstemez, dedi baba. Sadece, «Sırası gelmişken...» diye başlayan kısmı oku da, yine ne kadar para istediğini öğrenebiliriz!

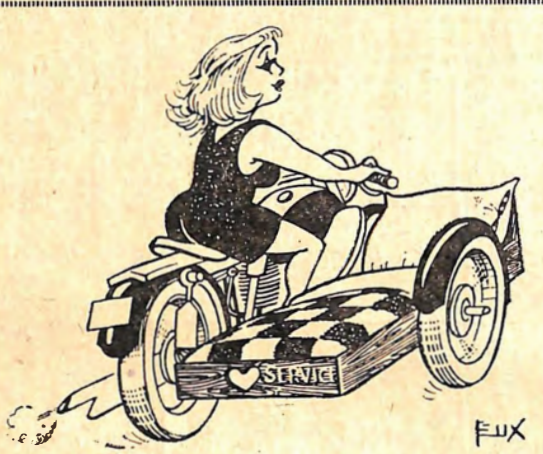
En sıkıcı tarafı

Arkadaşıma dert yanan kadını:

— Yeni taşındığımız daireden hiç memnun değiliz, diyordu. Ara duvarları görsen, sigara kâğıdından yapılmış sanki! İşin yoksa her gece, bitişik dairede oturanların kavgalarını dinle!

— Aman ne sıkıcı durum, dedi arkadaşısı.

— Üstelik komşularımız İtalyan değil mi? Söylediklerinin bir kelimesini bile anlayamıyoruz!

Yazısız

Sözünde durna olursa...

Genç hizmetçisini karşısına alan madam:

— Bu böyle devam edemez, dedi. Gecele rinizi yalnız geçirmedeğinizi biliyorum.

— Haklısınız, dedi hizmetçi. Fakat evleneceğim için bunda bir kötülük görmüyorum.

— O zaman başka. Evleneceğiniz muhakale mi?

— Elbette madam. Her gelen evleneceğini söylüyor!

Söyle bakalım!

Karısını en iyi arkadaşının kollarında yalayan erkek, öfkeden kuduracak hale gelmişti.

— Yoo, dedi arkadaşı, böyle ileri geri konuşmaman gerekir kardeşim.

Aldatılan koca:

— Ne! diye bağırды. Bütün yaptıklarından sonra bana hâlâ kardeşim diyorsun ha!

— Bütün insanlar kardeşlerdir.

— Öyleyse neden yengenden başka bir kadınla sevişmedin?

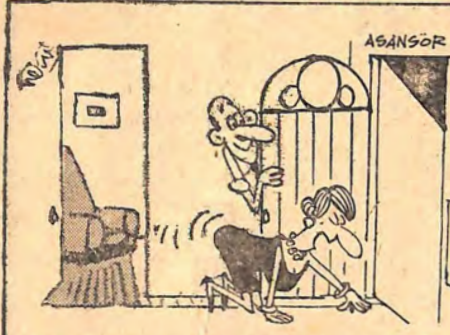
— Sakın merak etme dostum...

— Önemli bir şeyi yok karımın...

— Sadece hıçkırığı tuttu!..

— POOL.. GÖZLÜKLERİM NEREDE ?..

Dünya karika türleri.

— GEL SEVGİLİ DAMADIM...KOLLARIMIN
ARASINA GEL !..

— GÜNAYDIN MÜDÜR BEY !..

YAZISIZ

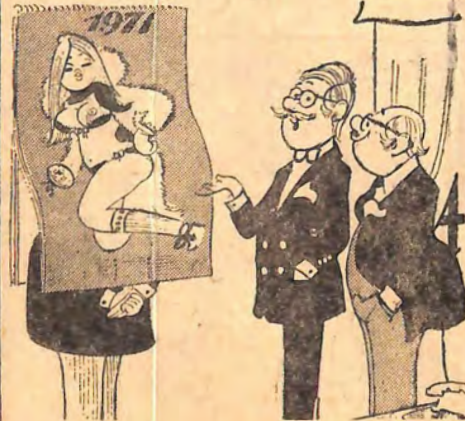
— BİR ŞEY DİLEDİN Mİ SEV-
GİLİM ?..
— EVET, SULANMAMANI !..

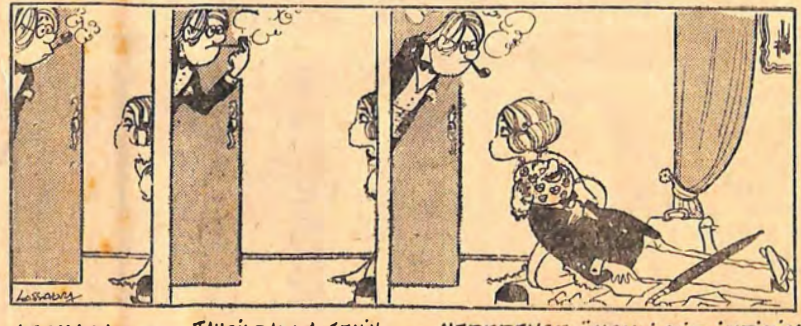
— BİR DAKKA MÖSYÖ.. MA-
DAMI VERİYORUM !..

YAZISIZ

— ARKADAŞINIZ MAYISI TERCİH ETTİ
GALİBA ?..

— KIZMAŞANA
CANIM ..

— TAHSİDARLA SENİN
VERGİ BORGLARINI
KONUŞUYORDUK ..

— NEREDEYSE ÖNEMLİ BİR İNDİRİM
ELDE EDECEKTİM !..

“Pek şaşırmış bir haliniz var...”

“- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştım ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.
- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.
- Şu yıldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfakın yanındaki.
- Orası bizim mutfakımız değil. Onların mutfakı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uça.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.
- Ta ileride olmalı, buradan görölmez.
- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.
- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”
İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle.

PanAm 747

En rahat, en ferah yolcu uçağı

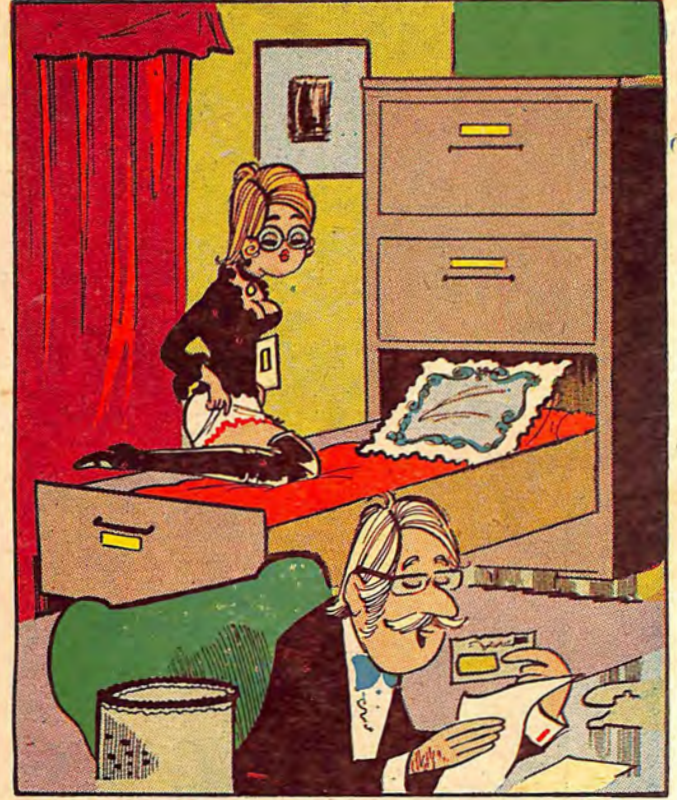
PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun:
PanAm İstanbul. Tel: 47 45 30 - Teleks 194 ● PanAm Ankara. Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir. Tel: 33 472 - Teleks 39 ● PanAm Adana. Tel: 1501

(Manajans : 201 — 10)

— KOMŞULAR ŞİKÂyet EDİYOR MİKROFONLU BİR AZ KIS !!

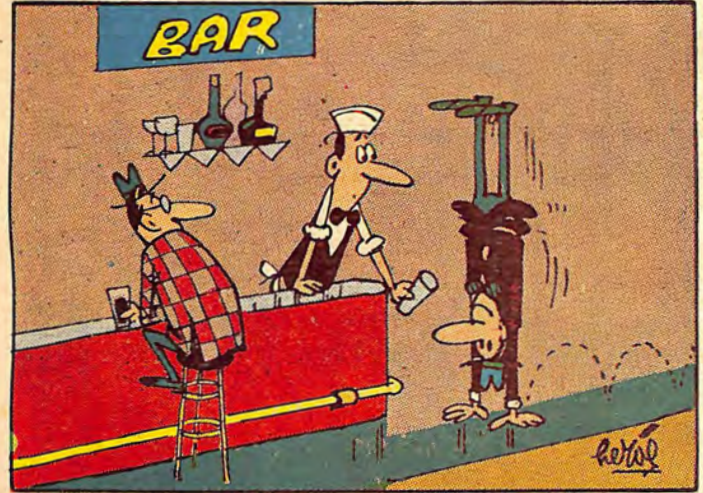
**A
K
B
A
A**

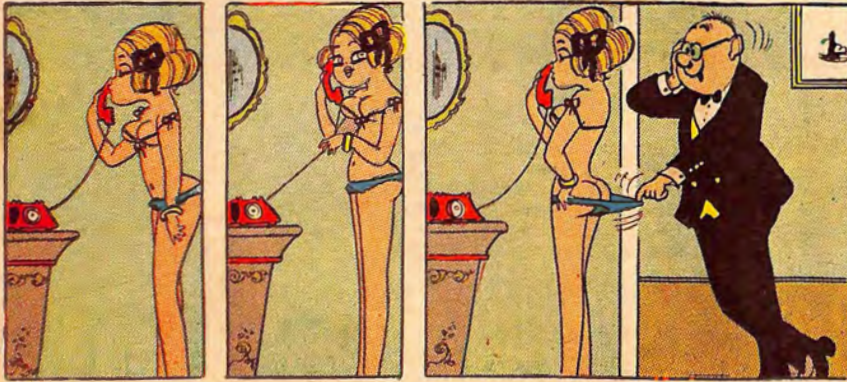
— Bİ DAKKA, ŞİMDİ GELİYORUM... DOLABIN ÜÇÜNCÜ GÖZÜNDÜ AÇTINIZ DEĞİL Mİ ?..

— ZAM İSTİYORUM...EVET Mİ, HAYIR Mİ ?..

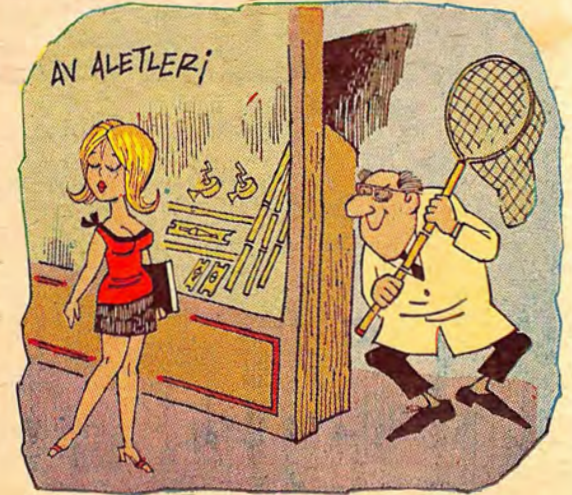
— KARIMA BİR DAHA MEYHANESİNE AYAK BASMIYACAĞIMA SÖZ VERDİM DE !..

— EVET KOCACIĞIM ARKADAŞIN BURADA...

— NEDEN GÜLDÜĞÜNÜ BİLMİYORUM AMA...

— HER HALDE ÖNEMSİZ BİR ŞEY !

YAZIGIZ